

Máriina

ROČNÍK XXXII.

číslo 4/2022

ISSN 1338-1490

doba

MARANA THA

Príd', Pane Ježišu!

MATKA BOŽIA ZASVÄCUJEME TVOJMU NEPOŠKVRNENÉMU
SRDCU SEBA SAMÝCH, CIRKEV A CELÉ ĽUDSTVO

MARIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXII. Číslo: 4/2022
ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS

ThLic. Peter Petrek

RNDr. P. Humbert Virdzek, OP

Mgr. Marian Vojtko

Vsdp. Pavol Majzel

Ing. Mgr. Dušan Monček

Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbiom alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Október 2022

4. štvrťrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,- € za kus,
ročné predplatné 4,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: alzbeta@maria.sk
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávatelia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podližnosti
a včas ich vyrovná.

Cesta svetla

„Najmilší synovia, pozrite dnes na
nádheru svojej nebeskej Matky, aby ste
boli potešení v bolestných chvíľach, ktoré
prežívate a aby ste kráčali mojou cestou v
záverečnej časti vášho druhého Adventu.

Je to cesta svetla.

*Je to cesta, ktorú som vám v týchto rokoch naznačila,
aby vás všetkých priviedla do Cirkvi svetla.*

*Ježiš dnes utvára túto svoju Cirkev prostredníctvom
mocného pôsobenia Ducha Svätého a v záhrade
Nepoškvrneného Srdca vašej nebeskej Matky...*

*Ježiš buduje svoju novú Cirkev neviditeľným a celkom
tajomným spôsobom: v tichu, skrytosti, v modlitbe, prostote.*

*Preto pozývam dnes všetkých svojich najmilších
synov, zasvätených môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, aby
kráčali cestou svetla a tak došli do cieľa druhého Adventu,
ktorý teraz žijete...*

*Keď dnes pozeráte na jas môjho nanebovzatého
osláveného tela, pozývam vás, aby ste sa vydali všetci na
cestu svetla, ktorú som vám vytýčila a obetovali svoj
život na dokonalú oslavu Najsvätejšej Trojice a dobre
prežívali posledné časy tohto druhého Adventu tak, aby
ste boli pripravení s lampami rozžatými prijať Pána, ktorý
prichádza.“*

(15.8.1990)

Boh sám sa nezaobišiel bez Matky, o to viac ju potrebujeme my

(Homília pápeža Františka na slávnosť Bohorodičky Panny Márie)

„Všetci čo to počuli, divili sa tomu, čo im pastieri hovorili.“ (Lk 2,18). Diviť sa, žasnúť, k tomu sme povolaní so zrakmi upretými na Dieťa, ktoré sa nám narodilo, zbavené všetkého a oplývajúce láskou. Úžas je postoj, ktorý je treba zaujať zvlášť na počiatku roku, pretože život je dar, ktorý nám umožňuje vždy znova začať, i z tej najnižšej úrovne.

Dnes však žasneme i nad Matkou Božou. Boh je maličkým dieťaťom v náručí ženy, ktorá živí svojho Stvoriteľa. Socha, ktorú máme pred sebou, znázorňuje Matku a Dieťa, ktorí sú natolko zjednotení, že pôsobia dojmom jedného celku. To je tajomstvo, ktoré dnes budí nekonečný obdiv: Boh sa navždy spojil s ľudstvom. Boh a človek navždy spolu – to je tá dobrá novoročná správa: Boh nie je pánom, ktorý má odstup a je v nebi osamotený, ale vtelenou Láskou, narodenou z matky ako my a zahrňujúci ľudstvo novou láskavosťou. Tak lepšie chápeme Božiu lásku, ktorá je otcovská i materská, ako matka, ktorá neprestáva veriť v deti a nikdy ich neopúšťa. Boh-s-nami nás miluje nezávisle na našich pochybeniach, na hriechoch a nami spôsobenom chode sveta. Boh verí v ľudstvo, v ktorého popredí stojí primárne a nedostižne jeho Matka.

Ju prosíme osobitne na začiatku roka o milosť úžasu nad Bohom, ktorý budí úžas. Obnovujeme svoj počiatkový úžas, keď sa v nás zrodila viera. Pomáha nám Matka Božia, Matka, ktorá rodí Pána a nás Pánovi. Je matkou, ktorá v deťoch rodí úžas viery, pretože viera je stretnutím, nie náboženstvom. Život bez úžasu šedne, stáva sa zvykom, tak aj viera. Aj Cirkev potrebuje nanovo žasnúť nad tým, že je prítomnosťou živého Boha, Pánovou Nevestou, Matkou, ktorá rodí deti. Ináč jej hrozí, že sa stane krásnym múzeom minulosti. Cirkev – múzeum. Madonna však v Cirkvi vytvára ovzdušie domova, obývaného Bohom novosti. Príjmime tajomstvo Matky Božej s úžasom ako obyvatelia Efezu v dobe koncilu a ako oni volajme: „Svätá Matka Božia!“ Dovoľme jej, aby sa na nás pozerala, objala nás a viedla za ruku.

Dovoľme, aby sa na nás pozerala.

Najmä vo chvíľach núdze, ak uviazneme v spleťostiach zauzleného života, je správne pozeráť po Matke. Je však krásne, keď necháme Máriu pozeráť na nás. Keď na nás pozerá, nevidí hriešnikov, ale deti. Hovorí sa, že oči sú zrkadlom duše. Oči Milostiplnej žiarila Božou krásou, osvecujú nás rajom. Ježiš povedal, že oči sú „svetlom pre telo“ (Mt 6,22): Oči Márie dokážu osvietiť každú temnotu a kdekolvek rozžať nádej. Jej pohľad, obrátený k nám, hovorí: „Drahé deti, odvalu, to som ja, vaša Matka!“

Tento materský pohľad, ktorý dodáva dôveru, umožňuje rásť vo viere. Viera je spojenie s Bohom, zahrňa celého človeka a aby sa uchovala, potrebuje Matku Božiu. Jej materský pohľad nám pomáha aby sme v sebe viedli deti milované vo veriacom Božom lude, mali sa vzájomne radiť, nepozerali na svoje obmedzenia a zamerania. Mária nám umožňuje zapustiť korene v Cirkvi, kde je jednota viac než rôznosť a vyzýva nás, aby sme boli starostliví o seba navzájom. Máriin pohľad nám pripomína, že pre vieru je potrebná láskavosť, ktorá stavia hrádzu vlažnosti. Láskavosť, láskavá Cirkev. Slovo láskavosť by dnes mnohí chceli vyčiarknuť zo slovníka. Ak je vo viere miesto pre Matku Božiu, nikdy sa nevytratí stred, totiž Pán, pretože Matka nikdy neukazuje k sebe, ale k Ježišovi a k bratom, pretože Mária je Matkou.

Pohľad Matky, pohľad matiek. Svet, ktorý pozerá do budúcnosti bez materského pohľadu, je krátkozraký. Zvestuje síce zisky, ale nedokáže už vidieť v ľuďoch deti. Zisky budú, ale nie pre všetkých. Obývame dom, ale nie ako

bratia. Ľudská rodina sa zakladá na matkách. Svet, z ktorého je materská láskavosť vyhostená ako púhy sentiment, bude možno oplývať vecami, ale nebude mať budúcnosť. Matka Božia, nauč nás svojmu pohľadu na život a obráť svoj pohľad na nás a naše úbohosti. Obráť k nám svoje milosrdné oči.

Dovoľme, aby nás objala. Po tomto pohľade prichádza na rad srdce, kde Mária, ako hovorí evanjelium, „všetko uchovávala a premýšľala o tom.“ (Lk 2,19). Mária uchovávala v srdci všetko, objímala všetko, udalosti priaznivé i nepriaznivé. O všetkom premýšľala a všetko porúčala Bohu. Také je jej tajomstvo. Rovnako tak jej leží na srdci život každého z nás: túži objat všetky naše situácie a predniesť ich Bohu.

V dnešnom roztrieštenom živote, kde nám hrozí, že stratíme niť, je Materské objatie zásadné. Šíri sa spústa roztržitosť a osamelosť. Celý svet je preporený, ale zdá sa, že je stále viac znešťavený. Potrebujeme sa zveriť Matke, ktorá objíma v Písme mnoho konkrétnych situácií a je tam, kde je potrebná: vydáva sa za príbuznou Alžbetou, pomôže novomanželom v Káne, povzbudzuje učeníkov vo Večeradle... Matka je liekom na samotu a rozpad. Je Matkou útechy, ktorá má súciť a je spolu s tým, kto je sám. Ona vie, že utešiť nedokážu len slová, je potrebná účasť a jej materská prítomnosť. Dovoľme jej, aby objala náš život. V modlitbe *Salve Regina* ju nazývame „život“, čo sa môže javiť prehnané, pretože životom je Kristus (por. Jn 14,6), ale Mária je s ním natolko zjednotená a natolko blízka nám, že nie je nič lepšie, než vložiť svoj život do jej rúk a uznať, že je „život, sladkosť a nádej naša.“

A potom na ceste životom **dovoľme, aby nás vzala za ruku.** Matky berú deti za ruku a uvádzajú ich s láskou do života. Avšak kolko detí, odkázaných na seba, stráca smer, považuje sa za silné, blúdi a slobodne sa stáva otrokmi! Kolko ich len zabudlo na materský cit, žijú v hneve a ľahostajnosti ku všetkému! Kolko len ich, žiaľ, reaguje na všetko a na všetkých len zlobou! Prejaviť zlobu je dokonca považované za príznak zmužilosti. Je to však obyčajná slabosť. Potrebujeme sa naučiť od matiek, že hrdinstvo spočíva v sebadaroví, zmužilosť v zľutovaní a múdrosť v miernosti.

Boh sa nezaobišiel bez Matky, a o to skôr ju potrebujeme my. Sám Ježiš nám ju dal a to nie v hocijakej chvíli, ale na kríži: „Hľa, tvoja matka!“ (Jn 19,27) povedal učeníkovi, každému učeníkovi. Mária nie je voliteľný doplnok, je treba ju prijať životom. Je Kráľovnou pokoja, ktorá premáha zlo a vedie cestami dobra, šíri medzi deťmi jednotu a vychováva k súcitu.

Vezmi nás za ruku, Mária! Primknu-

tím sa k tebe prekonáme tie najnebezpečnejšie zákruty dejín. Veď nás za ruku, aby sme objavili zväzky, ktoré nás spájajú. Zhromaždi nás pod svoj plášť, kde sa vlúdnosťou opravdivej lásky opätovne vytvára ľudská rodina: „Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička.“ Povedzme Márii všetci spoločne: „Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička.“ (RV)

va môžeme pri najlepšej vôli vymyslieť niečo lepšie a užitočnejšie, než čo zamýšľa náš najdobrotivejší Otec. To najužitočnejšie, čo môžeme urobiť, je uveriť jeho láske a celkom sa jej odovzdať. Ak si uvedomujeme, že mu vďačíme za všetko čo sme a čo máme, že *bez neho nemôžeme nič urobiť*, budeme ho chváliť za ten zázrak, že mu smieme slúžiť a milovať ho, čo je oveľa viac, než presadiť morušovník do mora.

V tomto duchu prijímame apoštolove slová: *Vyzývam Ťa, oživ zas plameň onoho Božieho daru*. Uvedomme si, aká je to dôstojnosť, byť Božím nástrojom. Skutočnosť, že si nás našiel, že nás berie do svojej ruky, ktorá by mohla konať i bez nás, je už samo o sebe tak veľkou ctou a vyznamenaním, že nepotrebujeme pomýšľať na inú odmenu, ani si robiť na ňu nároky. Čím viac si uvedomujeme svoju opravdivú neužitočnosť, tým viac nás musí udivovať, že si Boh dokáže poslušnosť i tak biednym nástrojom. Prípadné poníženie, ktoré pociťujeme pri jeho podobenstve, má za cieľ oslobodiť nás od neprimeraného sebaoprečňovania, ktoré nám bráni prežívať a oceniť hĺbku jeho lásky, s akou sa nás ujíma. On sám sa ku nám zachováva v skutočnosti celkom ináč, ako ten hospodár v jeho podobenstve: On sa opáše, aby nás obslúžil darom seba samého: to, čo budeme jesť a piť, bude jeho vlastné Telo a jeho Krv. Stane sa tak nie pre naše zásluhy, ale je to prejav a dôkaz až márnoratnej nezištnosti jeho božskej lásky.

Pod', padni na kolená, klaňaj sa svojmú Pánovi, lebo on je tvoj Boh. Kiež by si dnes počúvol jeho hlas!

(Podľa: Svätlo – brat Amadeus)

Pane, daj nám viac viery!

Zdá sa, že srdcia apoštolov sú dnes viac pripravené nahliadnúť do pokladnice božských právd, keď sa obracajú na Ježiša s prosbou: *Pane, daj nám viac viery!* (Lk 17,6; Mt 17,20). Tento raz nechcú uspokojiť len svoju zvedavosť ani si zaistiť popredné miesta v jeho kráľovstve. Prosia o to, na čom aj ich božskému Majstrovi najviac záleží.

Všimnime si, ako im Pán odpovedá. Chce, aby správne ocenili to, o čo žiadajú a tak im až neuveriteľným prirôvaním predstavuje vieru ako všemocnú silu: „Keby ste mali len tolku vieru ako je horčičné zrnko, poviete moruši presad' sa a presadí sa, poviete vrchu prenese sa a prenese sa.“ Teda i k tomu, čo sa javí ako nemožné, by podľa jeho slov dokonca stačila viera, ktorá sa javí ako úplne nepatrná. Ak sa tomu divíme, ešte nemáme o viere, o akej je tu reč, správnu predstavu.

V podobenstve, ktoré nasleduje, akoby chcel Ježiš túto tému zahovoriť, ale nie je to tak, v ňom práve dáva k tomu vysvetlenie: *Sluha, keď splnil všetky svoje povinnosti, urobil len to, čo bol povinný urobiť*. Žiadny dôvod na vyvyšovanie sa. – Dar viery má totiž jeden jediný zmysel, a to je služba Bohu a jeho oslava. Takáto viera nie je nič ako čarodijná moc, ktorá nám má umožniť robiť divy pre senzáciu. Najvyššie ovocie moci, ktorú nám dáva viera, je *možnosť stať sa dieťaťom Božím*. Predpokladom pre to, aby sme mohli konať veľké skutky, je *veriť v Ježiša Krista, teda veriť jeho slovu*, prijímať ako samozrejmosť a bez výhrad skutočnosť, že veci sa majú skutočne práve tak, ako to hovorí a zjavuje Boh, i keď to niekedy nedokážeme pochopiť. I keď musíme niekedy *hľadiť na bezprávie a vidieť súženie, spustošenie a násilie*, i keď sme svedkami toho, *ako povstávajú spory a rozlieha sa svár*, nepochybujeme o jeho slove. Akokoľvek sa nám zdá, že Božie slovo *mešká, čakajme. Isto sa splní*.

Ak sa ešte stále pozeráme na Boha ako na nejakú zálohu, na poslednú možnosť, odkiaľ môžeme očakávať záračnú pomoc pre prípad, že si už sami nevieme rady, nielenže tým urážame jeho otcovskú lásku, ale akoby sme priam zväzovali jeho dobrotivú moc. On je pre nás pripravený urobiť oveľa väčšie divy a zázraky, ktoré by nám ani na myseľ neprišli, ale to predpokladá, že veríme nielen v jeho všemohúcu moc, ale aj v jeho najlepšie úmysly, ktoré má s nami. Akonáhle bude i toto predmetom našej viery, potom nám nebude zaťažko dať sa celkom bezvýhradne do jeho služieb. Nebude to Boh, ktorý má poslúžiť keď sa ocitneme v úzkych, ale budeme to my, kto slúžime Bohu ako nástroj jeho všemohúcej dobroty a múdrosti. V prvom prípade by sme totiž mysleli predovšetkým na seba, na naše potreby, v tom druhom sa chceme podieľať na šírení Božej slávy.

Vôbec sa nemusíme obávať postavenia *neužitočného sluhu*. Tá naša „neužitočnosť“ totiž spočíva v tom, že sot-

Adventná tvár

Pre nás kresťanov Advent nie je len v decembri. Oveľa viac sme povolani prežívať každý deň ako adventní ľudia, s dôverou a radosťou očakávať Pánov slávny príchod. Veď pri každej svätej omši vyznávame: „Smrť tvoju, Pane, zvestujeme, tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame, kým neprídeš v sláve.“

„Prosím, počkajte tu“, povedal som jednému nevidiacemu a nechal som ho stáť na bezpečnom mieste veľkej vlakovej stanice. Chcel som ho ušetriť pred davom ľudí na ceste k prepážke, k informáciám, informačným tabuliam a k pošte. Keď som sa vracal, už z dialky som ho videl stáť, ľudia okolo neho náhlivo prechádzali, jedno dieťa sa na neho uprene pozeralo, vozík so zavazadlami ho zoširoka obišiel a predavač novín sa od neho placho vzdialil po tom, čo sa na neho omylom obrátil s ponukou.

Slepek stál celkom ticho a aj ja som sa na niekoľko okamihov musel zastaviť. Kroky okolo neho, neznáme hlasy a všetky tie zvuky rušnej premávky akoby pre neho nemali žiadny význam. On čakal. Bolo to veľmi trpezlivé, dôverujúce a sústredené čakanie. Na jeho tvári nebolo vidieť žiadnu pochybnosť, že by som sa snád mohol aj nevrátiť. Bol tam však viditeľný náznak radostného očakávania, že ho určite opäť chytím za ruku. Len pomaly som sa oslobodil od tohoto pôsobivého pohľadu na čakajúcu tvár s privretými viečkami. Zrazu som si uvedomil: Takto by mala vyzeráť adventná tvár kresťana!

(z VS)

Toto naozaj nie je jedno z mnohých hnutí

A to nie je pre ľudskú mentalitu ľahké. Preto je aj často nepochopené a pre nás je ťažké obhajovať jeho tak ťažko pochopiteľnú spiritualitu, keď neraz s dobrým úmyslom sa niekto snaží ho o niečo obohatiť, čo je v skutočnosti dobré, ale nie pre toto Hnutie. Lebo preň sama Panna Mária stanovila tieto nie bežné pravidlá:

„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj. Nechaj teda konať mňa!“ („mk“ 10. 2. 1974)

No a ako môžeme nechať konať Máriu, keď my sami neodumrieme seba, aby sme nechali cez nás konať ju. No a ako sa naučíme odumrieť, ak nebudeme krotiť svoju aktivitu počnúc vo večeradlách. Preto sme sa to dlhé roky učili tým, že sme presne dodržiavali skladbu modlitby večeradla. Aj tu nebolo ľahké zodpovedať otázky tých, čo ešte do ducha Hnutia neprenikli.

„Aby som mohla hovoriť, potrebujem vaše mlčanie. Niektorí z vás to dokážu ťažko pochopiť. A predsa toto mlčanie je také potrebné pre vaše vlastné slovo.“ („mk“ 24. 10. 1975)

Teda najprv sa musíme naučiť mlčať, aby potom mohla Mária cez nás hovoriť našimi ľudskými slovami, mlčať skutkami, aby mohla konať našimi rukami... Ale ako to rozlíšiť, kedy niekto hovorí zo seba a kedy cez neho hovorí Mária?! – Naozaj ťažké pre ľudskú mentalitu. Ale ide to, mnohí jednoduchí ľudia, čo vedú večeradlá, zrazu vidíme, že do toho prenikli. Ved' to nie je naša starosť, to v nás koná Mária. To je práve to, že necháme konať Máriu a ona koná v nás a zrazu dostávame jej ducha a rozumíme jej. Je potrebné do toho ísť s ochotou a chcením poslúchať ju, so strachom zo seba, nechcief sa sebarealizovať a potom to „jej slovo“ z nás cez naše slovo samo vyrazí.

„Nemusí vás byť mnoho, ale musíte byť svätí. Ak sa mi všetci naozaj celkom zveríte, povediem vás všetkých k veľkej svätosti.“

(„mk“ 13. 10. 1973)

To je tá najväčšia svätosť, nechať konať cez seba v tejto dobe Máriu, ako Mária nechala cez seba konať Boha a umožnila mu vykonať ten najväčší zázrak dejín, vtelenie Syna Božieho. Práve tak sa Mária stala Kráľovnou všetkých

svätých. A teraz ona k tomu vedie svoje malé deti – vedie ich k tej najväčšej svätosti, ako predpovedá sv. Grignon: „Vytvorenie a vychovanie najväčších svätých, ktorí budú na konci časov, je vyhradené jej.“ A inde: „Títo budú prevyšovať ostatných svätých ako cédry libanonské prevyšujú malé stromčeky.“ – Toto naozaj „nie je jedno z mnohých hnutí...“

„Je to moje dielo, ktoré uskutočňujem prostredníctvom môjho Mariánskeho kňazského hnutia... Som žiarlivá na toto dielo žiarlivosťou samého Boha. Pretože práve prostredníctvom neho uskutočňujem triumf môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete. A práve preto musí ono v dobe nastupujúcej veľkej skúšky žiariť stále jasnejším svetlom.“ („mk“ 9. 6. 93)

Ako ináč sme sa mali naučiť chrániť toto „žiarenie jasným svetlom“, teda zachovávať túto „čistotu hnutia“, ak nie ľudsky pochopiteľnými malými krokmi. Ved' máme pre ne usmernenia v samotnej „modrej knihe“:

„Nespoliehaj sa na iné charizmy, ani na iné uistenia; nepozerať na iné diela ani na iné plány. Ja konám v Cirkvi toto dielo tvojím prostredníctvom. Pre toto dielo budeš mať odo mňa všetko.“ („mk“ 27. 5. 1974)

To je prvé pravidlo, ktoré sa snažíme v našich večeradlách dodržať, že tu nemajú miesto žiadne iné posolstvá. Dokonca aj to je chybný postoj, ak k posolstvám „modrej knihy“ pristupujeme s tým, že ich porovnáваме s inými aj pravými – keď si všímame, že je v nich to, čo je aj v iných alebo vo všetkých ostatných. Samozrejme, že tie základné nebeské pravidlá musia byť aj tu, keď nás tu Mária žiada nepozerať na iné posolstvá. Ale tu je podstatné práve to, čo v žiadnom inom nie je. Lebo to je práve to, čím Mária uskutočňuje svoj triumf. A pri takom porovnávaní, keď si všímame, čo je aj v iných, najskôr práve to opomínáme, čo je len tu a je podstatné a prečo Márii nestačili tie iné, ale vzbudila aj toto Hnutie. A čo je tu podstatné, nám ľudsky často akosi práve „nepasuje“, to sa nám vidí „malé a bezvýznamné“:

„Boj sa bude odohrávať predovšet-

kým medzi mnou a starým hadom, ktorému nakoniec rozdrviť hlavu. Preto od vás žiadam teraz len tie veci, ktoré sa podľa vášho ľudského hľadiska zdajú malé a bezvýznamné.“

(„mk“ 30. 10. 1975)

A to, čo sa nám ľudsky zdá najúčinnéjšie tu môže byť na škodu:

„Dôveruj len mne, nie v ľudské prostriedky.“ („mk“ 10. 2. 1974)

„Nechcem žiadnu propagandu, ale len modlitbu a poslušnosť voči môjmu hlasu. Mám naponáhlo: nastala rozhodná doba...“ („mk“ 23. 10. 74)

„Preto sa musia učiť mlčať a nie rozruch, samé organizovanie a samá činnosť...“ („mk“ 16. 9. 74), a to nie len mlčanie v slove, ale aj v konaní, v iniciatívach, propagácii. No toto mlčanie je potrebné pre naše vlastné slovo aj v konaní, organizovaní, iniciatívach...

„Nenechajte sa rozptýliť, ani priťahovať na iné cesty...“

(„mk“ 22. 3. 1995)

Tie „všetky iné“ z ktorých toto nie je jedno z nich, sú pre ľudskú mentalitu bližšie, lákavejšie. Aj tie sú dobré, sú potrebné, preto ich Duch Svätý vzbudil. Ale ak niekoho oslovila Mária týmto dielom a on prijal jej pozvanie, nech neodchádza niekam, kde sa mu to vidí ľahšie, nech vytrvá, raz uvidí, že neobanuje. Satanovi toto dielo vadí natolko, že je pre neho výhodné nás od neho odľakáť aj na niečo dobré, ale iné – ponúkať všetky možné dobré posolstvá, ale iné, než tieto.

Zdá sa, že nám nastáva čas nového učenia sa

Naša nebeská Veliteľka nás dávno pripravuje na to, že z večeradla raz budeme musieť vyjsť a aj pracovať na uskutočňovaní jej triumfu:

„Vy ste povolaní, aby ste sa stali nástrojmi môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“ („mk“ 1. 7. 92)

„Niektorí z vás budú povolaní k činnosti. Im bude dané svetlo a sila.“

(„mk“ 29. 4. 77)

„Zavolám ich a oni mi odpovedia.“

(„mk“ 28. 12. 73)

„Budem k nim hovoriť a poviem im svoje pranie.“ („mk“ 19. 12. 73)

„Vy všetci musíte ochotne poslúchať moje príkazy a nechať sa mnou viesť.“ („mk“ 29. 4. 77)

Toto by sme určite nedokázali, keby sme sa tomu neboli naučili v škole zachovávaní čistoty večeradla. To vnútorné nastavenie, čo sme tým získali, to „porozumenie“ Máriinho myslenia, bolo prípravou aj na túto etapu „práce“ pre jej víťazstvo.

Samozrejme, že do triumfu Máriinho Srdca budú zapojení všetci veriaci, nie len účastníci večeradiel MKH. Veď napokon celý svet bol zasvätený Nepoškvrnenému Srdcu Márie a tak naša nebeská Velitelka sa stala oprávnenou volať a viesť všetky svoje deti, ktoré dostala z kríža. Tak bolo napokon zvolané aj sviečkové zhromaždenie „Bratislavského veľkého piatku“, nie len účastníkmi večeradiel. – Ľudsky bolo plánované niečo iné, napokon sa však nestali tie plánované zhromaždenia pred ambasádami v zahraničí za slobodu viery u nás, ako to bolo v pláne, ale Mária to použila v sile zasvätenia sveta a na jeho výročný deň na zvolanie vyznania viery, čo ako skutok viery bol potrebný na premoženie komunizmu. Nezvolávali to účastníci našich večeradiel, i keď aj oni tam určite boli prítomní azda najuvedomelejšie, veď večeradlá sa už šírili, bolo to tri roky po prvom celoslovenskom večeradle. Ale konanie Márie poznať aj z toho, že sa to stalo impulzom a teda prípravou pre konanie každoročných večeradiel v pamätný deň zasvätenia sveta Márii a tiež Bratislavského veľkého piatku na tom pamätnom námestí, čo sa doteraz koná už 30 rokov. No aj tak s rozhodujúcimi úlohami pre svoj triumf naša nebeská Velitelka počíta predsa s deťmi, ktoré vychovala vo večeradlách tejto doby:

„Vedím vás, lebo vy vykonáte najdôležitejšiu prácu v okamihu rozhodujúceho boja.“ („mk“ 2. 9. 80)

No a v tej práci sa zase budeme musieť naučiť zachovať pravidlá tohoto nie bežného Hnutia. Lebo tých „prac“ bude zrejme veľa:

„Pre každého z vás som pripravila jeho miesto, miesto jediné a nenahraditeľné.“ („mk“ 29. 7. 1979)

„Po svojom zasvätení sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu... ponechať sa mnou vychovávať spôsobom, ktorý je u každého iný.“

Mojou úlohou ako Matky je vychovávať vás celkom zvláštnym a osobným spôsobom.

Taktiež cesty, po ktorých vás ve-

diem, sú medzi sebou rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu.“

(„mk“ 25. 7. 77)

Teda nepozerať, ak niekto žije zasvätenie Márii a vidíme ho konať ináč, ako konáme my. Veď to sama Mária hovorí, že nás vedie aj cestami, ktoré sú medzi sebou rozdielne. Veď Máriina taktika proti prefíkanému diablu musí byť naozaj pre nás ľudí dosť nepochopiteľná a neprehľadná, teda nás na to pripravuje, aby sme neboli prekvapení.

Keď teda má nastať situácia, že nás Mária bude volať do tak rozličných „prac“, keby sa to všetko pripisovalo Mariánskemu kňazskému hnutiu, bol by z toho zmätok a nedalo by sa rozumieť, čo je vlastne v podstate toto Hnutie. Stále musí platiť, **„ono musí žiariť stále jasnejším svetlom“** („mk“ 19. 6. 93), čiže ničím nezakalené, nezastreté týmto mnohým aj neprehľadným vzájomne rozdielnym konaním. – Stále platí: **„Keď som nežiadala žiadnu právnu štruktúru pre svoje Hnutie...“** („mk“ 24. 10. 75), teda stále má zostať len „duchom“, nemá mať telo, netvorí ho ľudia, ale ten duch, čo nimi hýbe. Napríklad keby sa konalo nejaké stretnutie cirkevných hnutí a je tam prítomný aj responsible za MKH, nedá sa povedať, že tam bolo prítomné aj Mariánske kňazské hnutie, ak sa tam nekonalo večeradlo. Hnutie je prítomné len tam, kde sa koná večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia. A tak to bude zrejme aj s „pracou“, do ktorej nás naša Velitelka povolá. Nebude ju konať Mariánske kňazské hnutie, budú ju konať veriaci – Máriine deti, najmä tie z nich, ktoré si ona osobitne vychovala. Nanajvýš, ak bude potrebné nejaké pomenovať alebo zaradiť týchto veriacich, ktorí niečo pod jej vedením konajú, tak to bude konať u nás na Slovensku „Združenie Máriina doba“, ktoré je cirkevne registrované a jeho jedinou úlohou je slúžiť spiritualite Mariánskeho kňazského hnutia.

Keď sme sa učili poriadku v začiatkoch tohto Hnutia, mali sme vždy možnosť opýtať sa aj otca Gobbiho. Teraz túto možnosť už nemáme. Preto tu spomeniem aspoň niektoré prípady, ktoré by nám aj teraz mohli poslúžiť ako jeho odpoveď:

Keď sme vstupovali do Európskej únie, konali sme v Bratislave večeradlá na verejnosti „za kresťanskú Európu“.

Don Gobbi vtedy navštívil Rakúsko a tak sme niekoľkí šli za ním do Viedne a aj sme mali s ním po skončení pobožnosti na ulici rozhovor. Ukázali sme mu fotografie z našich večeradiel na námestiach aj s transparentom, dávajúcim poznať, čo sa tam koná: Večeradlo modlitby za kresťanskú Európu. Tomu slovenskému textu on zrejme nerozumel a tak si asi myslel, že sú to len nejaké modlitby na ten úmysel. Súhlasil, výborne, to treba robiť, len aby som to vraj nevedla ja, nech to vedie niekto iný. Že keď ja som responsible tohto Hnutia, aby nevznikol omyl, že toto je Mariánske kňazské hnutie. – Pochopiteľne, keď Hnutie nemá „stanovy“, len z jeho života sa dá poznať, čo vlastne je. – Prijala som to a sľúbila, že to nebudem robiť. Nato ešte dodala: „To by muselo byť večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia so všetkým, čo tam patrí, aj s čítaním z „modrej knihy“. Ja som mu na to povedala, že však to sú večeradlá, aj s čítaním z „modrej knihy“ aj zasvätením, a povedala som mu celý priebeh pobožnosti. – „Tak potom to treba robiť!“ – „Radšej to ale nebudem robiť.“ – „Nie, to treba robiť!“ – „Ale keď je to také neisté, radšej nie.“ – „Ty to musíš robiť, Mária to od teba chce.“ – „Ako viem, že to ona odo mňa chce?“ – Na to mi odpovedal (toto bolo cez tlmočníčku) niečo v takom zmysle, že sa to dá vedieť podľa toho, že to robím. Čiže vlastne tým naznačil, že on verí tomu, že Mária vedie aj iných, nie len jeho – tak, ako o tom v „modrej knihe“ hovorí. A zároveň z tejto príhody vidno, že treba dávať pozor na to, o čom by sa mohlo už len napríklad z mojej prítomnosti myslieť, že MKH robí niečo iné, než večeradlá.

Jeden z našich účastníkov, čo tam bol, zrejme nebol svedkom celého priebehu, mi po rokoch vytkol, že mi don Gobbi niečo zakázal a ja som to aj tak robila. Vyjasnilo sa, že išlo o toto. Keďže som tam mala vtedy pre istotu so sebou aj tlmočníčku, tej som sa na to opýtala, ako si to ona pamätá. Podrobnosti o čo išlo si už nepamätala, ale si bezpečne pamätala, že mi don Gobbi niečo zakázal a potom mi to prikázal. Teda bolo to naozaj tak a nech nám to slúži na poučenie.

Iná príhoda: Na východnom Slovensku cez INSPM v Košiciach, ktorý je aj diecéznym centrom MKH, sa pozh-

nane šírili modlitby za kňazov. Ale mali svoje vlastné pravidlá, podľa nich sa tvorili skupiny po sedem členov, ktorí sa modlili za jedného kňaza, každý deň v týždni iný člen skupiny. Čo teraz? Považovať to za súčasť MKH? To vyznievalo ako jedno nové samostatné hnutie so svojimi vlastnými pravidlami. V „modrej knihe“ také uvedené nie sú. Ale je tam toto:

„Od veriacich, ktorí sa pridriavajú môjho Hnutia, žiadam: (...) Nech utvoria okolo kňazov môj verný zástup, moje 'Biele vojsko'.“

(„mk“ 1. 11. 73)

Nuž rozhodla som sa opýtať sa otca Gobbiho, a aj v Košiciach o tom vedeli. Napísala som mu teda podrobne, o čo ide a ako sa to koná, za čo sa to môže považovať, keď aj v „modrej knihe“ je tá zmienka o „bielom vojsku“, či sa toto môže zaň považovať. Okrem toho som sa v tom liste len naozaj krátkou vetou zmienila aj o niečom inom, takmer nepodstatnom, len akože príležitostná informácia.

Prišiel mi od neho list, už som naozaj čakala jeho názor, ale o tom podstatnom tam nebolo ani slovo, reagoval len na tú celkom nepodstatnú zmienku v mojom liste. V prvom momente som to chcela hneď reklamovať, že zabudol napísať odpoveď na tú podstatnú otázku. No potom som si uvedomila, že to nemohol zabudnúť, to sa ani nedalo, ak odpovedal na ten list. Musel to len schválne takto urobiť. Alebo, povedzme, že keď on je ten, koho vedie Mária, to ho musela Mária takto viesť. Tak som len zostala ticho. Ani do Košíc som neoznámila nič, ani sa nepýtali a všetko išlo požehnané v tichosti ďalej. Nič sa nedialo, nič sa asi nemá riešiť. Ak sa vyskytne nejaká aktivita z okruhu členov večeradiel, ak nie je v nej niečo, čo je v rozpore s duchom Cirkvi alebo Hnutia, treba to nechať bežať, veď to si rieši a riadi sama Mária. Ale nehovoriť, že to koná MKH. MKH má byť len duchom, ktorým sa riadia tí ľudia a z jeho sily konajú. O modlitby za kňazov napríklad nás žiada sama Mária, ale kde v akých podmienkach to ako riešia, je na tých, ktorých si k tomu kde ona zavolá, v týchto našich podmienkach ich zavolala takto. Ináč v každom večeradle je zahrnutá modlitba za kňazov už tým, že o ňu Mária žiada v „modrej knihe“ a my jej tam dávame

v zasvätení svoje „áno“ k celému jej obsahu, k celému tomuto Máriinmu dielu záchranu. Jednoducho musíme sa pýtať, či by také niečo chcela žiadať Mária, alebo je to niečo, čo by Mária určite nechcela. Ak áno, tak verme, že to Mária k tomu vedie tých, čo to robia. Sú to však len „veriaci“, nie členovia MKH, veď MKH členstvo neviduje. Je len duchom, pôsobiacim vo veriacich. Členstvo si eviduje len Mária.

Keby bol otec Gobbi napísal na to nejakú odpoveď, ktovie ako by kto z toho čo a ako rôzne vyrozumel a začal sekať-rúbať do toho. Slová sú na niektoré citlivé veci nedostatočné. Takáto odpoveď, akú sme dostali jeho mlčaním, nám dala asi oveľa viac a oveľa presnejšie, než by to boli urobili slová. Veď máme „modrú knihu“ a tam nájdeme všetko, čo potrebujeme. Aj to, že ona si povoláva aj k činnosti, že poveruje rôznymi úlohami, vzájomne medzi sebou rozdielnymi, pre každého má jeho vlastnú úlohu, tak mlčme a čakajme, prípadne sa zapojme, ak aj nás k tomu zavolá.

Na Slovensku nás práve teraz k niečomu osobitnému Mária zavola-la. Udialo sa tu pred rokmi niečo, čo sme my neplánovali, ale bolo nám to dané ako výzva k tomu, čo Mária koná – k večeradlám, do ktorých pozýva. Išlo v tom o komunizmus, ktorý vo Fatime spomenula ako viditeľný vrchol diabolského útoku, nad ktorým má zvíťaziť. A práve tu sme sa proti nemu veriaci fyzicky postavili, ako Dávid proti Goliášovi, a to na výročný deň zasvätenia sveta, ktoré bolo podmienkou pre jeho pád. A hneď na to, na ďalší rok po tomto Bratislavskom veľkom piatku komunizmus padol. Tieto udalosti nám naznačili, čo má po Veľkom piatku a otvorení sa hrobu nasledovať – to, čo v Jeruzaleme – večeradlá modlitby s Máriou. K tomu nás len ona mohla pozvať, o tom niet pochýb. A po 30 rokoch týchto modlitieb ak sa niečo udialo v smere, potrebnom pre Božie víťazstvo, nemali by sme pochybovať, že k tomu pozvala Ona. Zvláštnym spôsobom sa ukázalo, že nám v Cirkvi chýba viera – tá, ktorej tolko ako horčičné zrnko koná divy. Vykročili sme na hľadinu a treba po nej kráčať, nezapochovať. A tá, čo nás k tomu priviedla do teraz, povedie nás aj ďalej.

Aj tu však musíme dôsledne zacho-

vávať pravidlá tohto Hnutia. Každý si mohol všimnúť, že nikde nehovoríme ani nepíšeme, že „Výzvu“ z 25. marca t.r. hľadať a vyprosovať divotvornú vieru, by vyhlásilo Mariánske kňazské hnutie. Toto Hnutie je v našich textoch menované len tam, kde sa hovorí o večeradlách, že sú to večeradlá spirituality Mariánskeho kňazského hnutia. Ináč „Výzva“ je výzvou „dedičov Bratislavského veľkého piatku“. Títo veriaci, čo prijali jeho dedičstvo a v ňom pokračujú, a to tak, ako apoštoli v Jeruzaleme modlitbami vo Večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, vyzvali spoluveriacich ale aj neveriacich k hľadaniu a vyprosovaniu si tej tak potrebnej divotvornej viery, ktorú Ježiš povedal, že ju príde na zemi hľadať.

AK bolo treba nejako pomenovať tých ľudí, ktorí za tým stoja, ktorí tomu slúžia, tak to vždy bolo len „Združenie Máriina doba“, či už pre účely tlačovej konferencie v Syndikáte novinárov, alebo v označení zasielateľa tlačových správ. Mariánske kňazské hnutie aj tu zostáva len „duchom“, ktorý veje kam chce. Ktoré nemá telo a nemožno ho zaň zachytiť, umlčať, zastaviť. A o tých, ktorí tohto ducha Hnutia žijú, sa stará sama Matka Božia, Mária, nebeská Veliteľka ľudstva za konečné víťazstvo Boha na tejto Zemi. A toto sa už deje, sme k tomu volaní.

„Toto je pre vás teraz hodina istoty, pretože nadišiel čas ísť do boja. Čoskoro každý z vás pochopí veľkú úlohu, ku ktorej je určený mojou zvláštnou láskou, láskou môjho Neпоškvrneného Srdca. Preto teraz, moji milovaní synovia, žiadam od každého odpoveď bez výhrad, pretože tak sa môže splniť môj veľký plán lásky a váš boj sa môže rozvinúť podľa mojich pokynov.“

(29. 7. 1979)
Alžbeta Vojtková

Viera ako horčičné zrnko... ...viera, ktorá hory prenáša.

...to je viera, v ktorej necháme konať Boha cez nás – lebo konať divy môže len On.

V tejto dobe Fatimy, keď Boh Máriu poveril vybojovať jeho víťazstvo, Ona nás učí tejto viere. Lebo k tomu jej víťazstvu je potrebná naša divotvorná viera.

„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj, nechaj teda konať mňa!“ (10. 2. 1974)

„...aby všetko, čo robíš, som robila ja tvojím prostredníctvom. Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“ (9. 7. 1973)

O tom je aj to tak ťažko pochopiteľné obmedzovanie našej ľudskej činnosti vo večeradlách. Ako a kde inde, ako vo večeradle, by sme sa tomu mali začať učiť, aby sme nechali konať ju...

(Milí čitatelia, podelite sa s nami i Vy o svedectvo, ako Mária, prítomná vo večeradle, konala vo Vašom živote pre svoje víťazstvo.)

Pochválený buď Ježiš Kristus!

Chcem sa s Vami podeliť o moje vlastné svedectvo z môjho života. Svedectvom chcem všetkých ľudí pozvať na modlitbu svätého ruženca, ktorý je aj výzvou našej Nebeskej Matky vo Fatime, Lurdoch... Svätým ružencom si môžeme vyprosiť veľa milostí, obrátenia v našich rodinách a uzdravení duše i tela. Svätý ruženec je zobrazením života Pána Ježiša od jeho počatia, života na tejto zemi, hroznej smrti až po jeho slávne vzkriesenie a oslávenie jeho najčistejšej Matky. Modlitba sv. ruženca mi viackrát zázračne pomohla počas môjho života:

Vydávala som sa ako 22 ročná. Keď sme začali s manželom spolu chodiť, vždy, keď sme sa stretli, modlili sme sa spolu ruženec a modlieme sa ho spolu už 36 rokov nášho spoločného života. Modlitba nás spája a keď príde nejaká kríza, vždy ju spolu prekonáme a obetujeme ju aj za Božie požehnanie našich detí, zaťov, vnúčat, obrátenie hriešnikov.

Moja prvá ťažká skúška života – skúsenosť modlitby:

Po roku nášho manželstva sa nám narodila dcéra, keď mala 1,5 roka manžel ťažko ochorel. V nemocnici v Bratislave ležal skoro pol roka. Lekári asi po mesiaci zistili, že má ťažkú formu ochorenia hrubého čreva

a jeho život visel na vlásku, zo 70 kg schudol na 40 kg, nevládal ani chodiť. Podľa lekárov mu zostávalo pár týždňov života. Vtedy som sa na kolenách modlila ruženec a prosila Nebeskú Matku: „Drahá Matka, pros svojho Syna a Nebeského Otca, aby sa manžel uzdravil, lebo dcéra potrebuje oboch rodičov, je veľmi ťažké vychovávať dieťa bez otca. Takto som sa modlila asi tri mesiace a stal sa zázrak. Manželovi sa zázračne zdravotný stav začal zlepšovať. Po pol roku vytrvalej modlitby sa manžel vrátil z nemocnice domov. Ochorenie mu síce zostalo, ale mohol sa zaradiť do bežného života, pracovať a vychovávať ešte ďalšie dve deti, ktoré sa nám neskôr narodili. Užíva lieky, ale s Božou pomocou to spolu zvládame.“

Štefánia

V roku 1920 Matka Božia zachránila Európu

V ten deň, predchádzajúci tzv. „Varšavskej bitke“, bolo o osude nie len Poľska ale i veľkej časti Európy, v podstate rozhodnuté. Bez prehánania možno povedať, že situácia, v ktorej sa Poľsko nachádzalo, bola zúfalá. Štát, ktorý vznikol len v roku 1918, sa musel o dva roky postaviť proti silnej a brutálnej armáde bolševického Ruska, ktorej bojové ťaženia dosiaľ zaznamenávali prakticky samé víťazstvá. Po vyše pol-druha ročnom boji sa situácia stala dramatickou. Silná, päťnásobne početnejšia a svojimi úspechmi si absolútne istá Červená armáda už stála pred bránami Varšavy, ktorej dobytie by otvorilo bolševikom cesty k rozliatiu komunizmu na zvyšok Európy i sveta. „Po mŕtvoľe Poľska vedie cesta k úplnému celosvetovému požiaru,“ inštruoval maršál Tučačevskij. Táto úloha sa zdala natolko ľahká, že súdruhovia v ostatných krajinách Európy na komunistov čakali s otvorenou náručou... Veľké vojenské úspechy bolševikov doprevádzali úspechy politické na medzinárodnej aréne. Celá Európa bola v stávke proti hrdinsky sa brániacemu Poľsku. Robotníci v Nemecku, vo Francúzsku, v Taliansku, Anglicku, Československu, Belgicku i Rakúsku boli celkom iste presvedčení o kladoch komunistických ideí. Mysleli si, že v Rusku sa zrodila skutočná vláda ľudu a že v ňom boli zrealizované myšlienky spoločenskej spravodlivosti. Preto zablokovali aj dodávky zbraní, ktoré Poľsko tak veľmi potrebovalo. (Pomohlo len Maďarsko, poslalo pušky aj muníciu.) Poľsko teda zostalo opustené a vydané napospas nepriateľom.

Bolševici si boli víťazstvom istí. Na konci júla komunistami vytvorený „Dočasný poľský revolučný výbor“ vyhlásil proklamáciu o prevzatí vlády v Poľsku. Termín vstupu do Varšavy určili Sovietsi na 15. august, ale boli natolko presvedčení o svojom úspechu, že už o deň skôr v telegramoch svetu oznámili obsadenie hlavného mesta.

Zahraniční diplomati, istí si pádom Poľska, hromadne opustili Varšavu –

okrem apoštolského nuncia Achilla Rattiho, neskoršieho pápeža Pia XI.

Národ zjednotený v modlitbe

Poľský episkopát si uvedomoval závažnosť situácie. Biskupský list z júla 1920 takto opisuje postup bolševického vojaka: „V jeho stopách sa objavujú vraždy, masakry, jeho stopy vidno v horiacich dedinách, osadách i mestách, ale on nadovšetko stíha vo svojej slepej nenávisti všetky zdravé spoločenské vzťahy (...) všetko náboženské a Cirkev.“ (W.Laszewski) Situácia bola natoľko zlá, že aj veliteľ poľského vojska, maršál Pilsudski, prestal veriť v možnosť víťazstva.

Poľskí biskupi napísali aj list episkopátom iných krajín a aj tí vyzvali svojich veriacich, aby sa modlili za zázrak. Najvyšší predstavitelia Cirkvi poprosili o modlitbu i samotného pápeža.

Avšak najintenzívnejšia modlitebná mobilizácia začala v národe samotnom, v Poľsku. Od 6. do 15. augusta sa v chrámoch varšavskej arcidiecézy dvakrát denne konali novény, spojené s adoráciami Najsvätejšej Sviatosti, s modlitbami litánií k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, so zasvätením a litániami ku všetkým svätým. V nedeľu 8. augusta sa vo všetkých kostoloch hlavného mesta konali celodenné adorácie Najsvätejšej Sviatosti, zakončené procesiami s relikviami bl. Ondreja Bobola a bl. Vladislava z Gielňova. Krajina bola oficiálne zasvätená Srdcu Ježišovmu a na Jasnej Hore bol znova obnovený úkon odovzdania národa do starostlivosti Márie Kráľovnej. Národ zotrval v modlitbe a na jeho zjednotenie čakala Božia Prozreteľnosť, aby mohla zasiahnuť celou mocou.

V ten deň sa modlil celý katolícky svet, lebo vnímal, že bojom s bolševikom Poľsko bráni celý kresťanský svet.

Cirkev sa dovoľavala modlitieb, pôstu, obetí a zrieknutí sa súkromných záujmov pre dobro vlasti. Varšavský metropolita, kardinál Aleksander Kakowski, aby pozdvihol na ducha vojakov, brániacich krajinu, prijal rozhodnutie poslať na frontu ako kňazov päť percent kňazov so svojej arcidiecézy. Medzi nimi bol mladý kňaz, Ignác Skorupka, ktorý sa sám hlásil na túto hrdinskú službu.

Hrdinská obeta a zjavenie Matky Božej pod Ossovom

Kňaz Ignác Skorupka počas svojej poslednej svätej omše uistoval svojich mladých spolubojovníkov: „Čakajú nás ešte ťažké obete, ale už skoro, v deň našej Kráľovnej, sa situácia obráti v náš prospech.“

Keď sa 14. augusta pod Ossovom poľská obrana, pozostávajúca z niekoľkých skupín skautov a gymnazistov, začala trhať, k útoku ju vyzval kňaz Skorupka. S krížom vo vysoko pozdvihnutej ruke a so zvolaním: „Za Boha a vlasť!“ viedol mládež do prvého víťazstva nad bolševikmi v bitke o Varšavu. Sám pri tom zahynul, ale stal sa symbolom bojov o hlavné mesto. Rusi z bitčného pola utiekli, keď nad pátrom Skorupkom a poľskými oddielmi zazreli Matku Božiu.

Kapitán Zenon Jankowski takto pripomínal zásah Matky Božej pod Ossovom: „Všetci tunajší sú presvedčení, že to bol zázrak. Vo chvíli útoku Rusov sa na nebi ukázala luna. Rusi pred ňou splasene utekali, zakrývali si oči. Utekali, strácali topánky i karabíny.“ Keď uvideli svetlú postavu Márie, vojaci z 79. brigády Grigorija Chachanina začali s hrôzou utekať: „Obrat bolševikov sa udial v zmätku. Oddiely sa hnali všetkými cestami zdesene cez pole (...), vozy sa rozlamovali, padali kone, ktorými boli cesty doslova posiaté.“

(J. M. Bartník SJ).

Videnie Matky Božej Milosrdnej pod Radzyminom

Bolševickí vojaci, rozmiestnení po blízkej dedině Wólka Radzyminska a Mostki Wolczanskie boli dňa 15. augusta 1920 po poľnoci napadnutí batalionom poručíka Stefana Pogonowského. Na nočnom nebi nad pozíciami útočiacich poľských oddielov uvideli žiaricu ženskej postavy. Poznali v nej Matku Božiu. Jej zjav ich zarazil. Máriina postava bola zreteľne viditeľná. Polovica jej plášte siahala cez stanovište Poliakov a za nimi sa nachádzajúcu Varšavu. Matka Božia sa objavila obklopená husármi – poľským víťazným vojskom, ktoré v r. 1683 pri Viedni „v mene Márie“ rozdrtilo pohanskú armádu Turkov. Zázračná postava vzbudzovala dojem, akoby sa nebála žiadnej trvajúcej strelby. Akoby sa nakláňala raz na jednu, raz na druhú stranu, odhadzujúc alebo

odrážajúc strely, ktoré smerovali jej smerom, čiže k Poliakom! A navyše, hrôzou oslepení bolševici si všimli, že Matkou Božou odrážané strely vybuchovali presne tam, kde sa nachádzali ich pozície! Okolo hlavy Márie žiarila svetelná aureola. V jednej ruke držala akoby štít, od ktorého sa odrážali všetky strely. Mária sa ukázala v podobe Matky Božej Milosrdnej, ktorej zázračný obraz je od dávnych čias uctievaný vo Varšave.

Nemali pochybnosti

Bolševici nemali pochybnosti o tom, kto sa im zjavil. To, že sa objavila Matka Božia, ich tak šokovalo, že sa v panike dali na útek. Tí, ktorí boli po skončení vojenských operácií internovaní v zajateckých táboroch, o tom častokrát rozprávali. Vojaci otvorene priznávali, že Máriino zjavenie bolo príčinou ich úteku z bitčného pola: „Vás sa nebojíme, ale proti nej bojovať nebude.“ Hovorili tiež, že im „Niekoľko“ vzal schopnosť pohybu a chuť k boju. Známe je aj svedectvo roľníka z radzymbinskej dediny, u ktorého bolševik, celý bez seba, hľadal úkryt. Otraseň hovoril, že videl na vlastné oči, ako „Matka Božia hádzala (odhadzovala) strely!“ Vzhľad Máriinej majestátnej postavy nielen že vyvolal v bolševikoch otras, ale prebudil aj potlačené svedomie a vieru. Ich svedomie sa opäť ozvalo, obviňovalo a pripomínalo spáchané hanebnosti, vraždy, násillie a ukrutnosti. Každý z nich cítil, že musí padnúť tvárou k zemi a vzdať česť Matke Božej, aby mohol prosiť o odpustenie strašných vín, aby mohol žobrať o zmlovanie. Všetky srdcia naplnil strach. Tento pocit prevážil a bolševici, plní panického strachu, s hrôzou utekali, opúšťajúc palebné postavenia, delá i muníciu. Nikto z nich nemyslel na dôsledky ich dezercie, nikto sa nebál poľného súdu. Všetci sa na smrť báli Márie! Spamätali sa až pri Zambrówe (čiže sto kilometrov ďalej), kde otrasení rozprávali dedičanom: „To ste nevideli. Pod Varšavou stála veľká armáda. My sme tam videli Matku Božiu, ktorá chránila Poliakov.“

Navzdory komunistckej propagande, ktorá hlásala, že „Boh nejestvuje“, bolševickí vojaci ochotne a dobrovolne svedčili o existencii Božej Matky. Prenasledovatelia viery a vrahovia katolíci-

nych kňazov sa na vlastné oči stali svedkami Máriinho zjavenia.

Vierohodné svedectvá

Boľševikov, ktorí videli zjavenie Matky Božej v Ossove i vo Wólce Radzyminskej, boli tisíce. Ich výpovede sa zhodovali – videli postavu ženy, mocnej a plnej sily, od ktorej vychádzalo svetlo. Svedectvo vojakov bolo o to vierohodnejšie, že boľševici boli neveriaci. Ich výpovede nevznikli ako nejaké chcené podvody. Stretnutie s Matkou Božou muselo byť pre vojakov Červenej armády otrasným zážitkom, keďže sa odvážne priznávali k dezercii s vedomím, že im za to hrozí smrť.

„Objavenie sa Matky Božej nad poľskými oddielmi, brániacimi príchodu do Varšavy na vigíliu sviatku Nanebovzatia (Ossov) a v deň samotného sviatku (Wólka Radzyminska) nebolo ani hrou svetiel na nebi, ani poblúznením skupinky pobláznených pobožnostkárov, tiež ani zbožnou legendou. Bol to fakt! V priebehu krvavých zápasov, počas ktorých sa rozhodovalo o osude Poľska, ba čo viac, Európy, sa Matka Božia zjavila na predpolí Varšavy dokonca dvakrát!“ (J. M. Bartník SJ).

Neprijemná a utajovaná pravda

Svedectvá Rusov, ktorým sa zjavila Matka Božia vo Varšavskej bitke, je naprosto vierohodné. Tisíce boľševických vojakov vzdialených od seba cez dvadsať kilometrov (vzdialenosť medzi Ossovom a Wólkou Radzyminskou) utiekli vo veľkom zmatku z bitčného poľa, keď uvideli postavu Matky Božej. Fakty sú v naprostom rozpore s tvrdeniami skeptikov, že si boľševici celú historiku vymysleli, aby zdôvodnili nechválný útek z bitčného poľa, alebo že podľahli halucináciám, vyvolaným veľkým množstvom alkoholu.

Máriino zjavenie v radzyminskej oblasti pripomína pamätná kaplnka, postavená v roku 1926 na cintoríne padlých v Radzymine. Je na nej nápis: „Ďakovné votum za víťazstvo obdržané vďaka Božej Prozretelnosti.“ Dvojzo zjavení Matky Božej pri Varšave bolo uznávané za skutočné.

Zázračný zásah Matky Božej nedokázali prijať neveriaci v sanačných skupinách socialistov vedúcich Poľsko, pretože podľa ich výmyslov zmenšoval

ich vlastné zásluhy v tomto príkladnom víťazstve. Preto sa snažili záležitosť zatajšovať a urobili potrebné kroky, aby bol zatajený fakt, že sa Matka Božia zjavila počas Varšavskej bitky. Zlatá berla a jablko, venované poľskými ženami ako ďakovné votum pre Matku Božiu za záchranu hlavného mesta a Poľska pred boľševickým útokom, boli odkázané Jasnej Hore. Patrónka Varšavy sa od magistrátu mesta a svojho ľudu nedočkala oficiálneho prejavu vďačnosti. Propaganda sanačnej vlády uvádzala, že sa žiadny zázrak nestal, pretože to tak byť nemohlo! Nad boľševikmi vraj zvíťazil svojim vojenským géniom Józef Piłsudski. Samotný maršál sa slovami, venovanými kardinálovi Aleksandrovi Kakowskému vyjadril: „Eminencia, ja sám neviem, ako sme my tú vojnu vyhrali!“

Takisto v časoch komunistického režimu to bolo zo známych dôvodov zamĺčované. Zázrak nad Vislou sa mal navždy stratiť zo stránok dejín.

Neobyčajné prorocko

Doba a okolnosti zázraku nad Vislou boli Matkou Božou predpovedané približne o pol storočia skôr. Na Veľký piatok roku 1872 Mária odovzdala mystičke – služobnici Božej Wande Malczewskej nasledovné prorocko: „Keď Poľsko získa nezávislosť, povstanú čoskoro ničitelia, aby ho zahubili.

Ale moja mladá armáda, bojujúca v mojom mene, ich premôže, ďaleko zaženie a prinúti uzavrieť mier. Ja jej pomôžem.“ A v roku 1873, na sviatok Nanebovzatia, vyhlásila: „Dnešná slávnosť sa čoskoro stane národným sviatkom pre vás, Poliáci, pretože v ten deň dosiahnete skvelé víťazstvo nad nepriateľom. Túžiacim po vašej záhube.“

Matka Božia Milosrdná ako patrónka Varšavy a strážkyňa Poľska, zohrala významnú úlohu v dejinách poľského národa. Jej dvojzo zjavení sa boľševickým vojskom predstavovalo bod obratu vo Varšavskej bitke, ktorú lord D'Abernon uznal za 18. rozhodujúcu bitku vo svetovej histórii. Celkom jasne je možné uznať, že Máriin zázračný zásah vtedy zachránil pred satanskou komunistickou ideológiou nielen Poľsko, ale i Európu.

Dňa 7. októbra 1973 pri korunovácii Matky Božej Milosrdnej pápežskými korunkami prímas Stefan Wyszyński povedal: „Práve preto, že potrebujeme materinskú lásku v živote rodinnom, spoločenskom i verejnom, korunujeme dnes Matku Božiu Milosrdnú, ktorá láme vo svojich dlaniach ostrie hnevu Božieho, smerujúceho k ľuďom. Skrze jej príhovor túžime získať u nebeského Otca pre mestá a našu vlasť opravdivý mier, opierajúci sa o lásku a spravodlivosť.“ (Z „Milujte sa!“)

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

„Mala som veľmi živý sen, ja to tak beriem, že to bol varovný sen v niečom zlom a ja si to neviem vysvetliť. Bola som v Košiciach za kňazom exorcistom a on ma uistil, že mi to nevie vysvetliť. Chcela by som vás poprosiť o sprostredkovanie exorcistu dona Gabriela Amortha. Bolo by to pre mňa oslobodzujúce od napätia, ochrana od útokov diabla.

R.R.“

Možno sú viacerí, čo sa boja s podobným problémom, teda je hodno sa tým pokúsiť popasovať.

Najprv si uvedomme, že sny sú prirodzená záležitosť. Všetko, čo prežijeme, počujeme, čítame, sa ukladá v pamäti mozgu. V spánku je mozog v útlme a tiež odpočíva. Sú však niektoré fázy spánku, keď určité časti mozgu sú bdelé, kým iné zostávajú v útlme. No a to bdelé sa potom pomieša a pospája s niečím iným bdelým, čo k tomu ale vôbec nepatrí a vznikajú z toho neuveriteľné kombinácie, ale všetko je to len z toho, čo v tom mozgu je uložené. Napríklad sa spojí niečo, čo sme prežili s niečím, čo sme len čítali a podobne. Podľa toho, čo je v mozgu zvlášť bdelé, môžu tie sny byť aj naozaj veľmi živé.

Ale aj Pán Boh môže sny použiť, že On sám spôsobí, čo má byť bdelé a s čím sa to má spojiť, prípadne sám môže dodať, čo chce v takom prorockom sne povedať. A keď tým snom chce naozaj niečo povedať, sám sa vie postarať aj o to, aby ten človek dostal svetlo, v ktorom mu porozumie. Z Biblie poznáme také sny sv. Jozefa, pestúna Svätej rodiny.

Poznáme z Biblie aj napríklad sen faraóna, ktorý si ten svoj sen nevedel vysvetliť, ale Jozef egyptský, ktorý bol nespravodlivo vrhnutý do väzenia, dostal svetlo, aby mu vedel ten sen vyložiť. To sa však stalo kvôli tomu, že Boh chcel Jozefa dostať z väzenia aj do priazne faraóna, ktorý ho potom ustanovil za svojho pobočníka a správcu jeho majetkov, s čím, ako vieme, mal Boh svoje plány. Ináč, ak to nezariadi Boh, je nebezpečné sa nejako domáhať a vyhľadávať vysvetlenie, to sú tie všeljaké veštenia a vykladania snov, to je všetko s diablom. Ten veľmi rád poradí

a je len rád, keď niekto nejakú radu stoj-čo-stoj čaká či hľadá ináč, než správnym spôsobom. Aj v spomenuťom prípade, exorcista, ktorý nedostal od Boha svetlo, „uistil, že to nevie vysvetliť“. On si nemôže dovoliť len tak z hlavy niečo vymyslieť, čo tým chcel Boh povedať. A to isté by musel povedať aj spomínaný hlavný rímsky exorcista (ktorý však už odišiel do večnosti), ak by nedostal od Boha na to osobitné svetlo. A to by asi nedostal, lebo asi niet dôvodu, aby žienke zo Slovenska práve on musel vysvetľovať sen. To nie je úlohou exorcistu.

Spomeňme si, čo povedal Ježiš tomu, čo ho prišiel požiadať, aby mu pomohol v spore s bratom o dedičstvo. Zaiste by tam Ježiš bol mohol zjednať nejakú spravodlivosť. Ale on sa odmietol tým zaoberať: „Kto ma ustanovil za deliča medzi vami?“ Ježiš má svoju úlohu a pozná ju. Nemôže sa nechať odviešť od nej na iné služby. Ochvílu by už chodili za nim všetci majetkovo rozvadení. To platí pre všetkých v Cirkvi, ktorí poznajú svoju úlohu, že si musia dať pozor, aby sa nenechali odviešť na niečo iné, lebo by zostala nesplnená ich úloha. Tak si napríklad rehoľníci strážia charizmu svojej rehole, aby nezačali preberať charizmu inej rehole. To nám hovorí aj naša nebeská Veliteľka, ak sme porozumeli jej povolaniu do tohto jej diela, aby sme sa nedali odviešť na iné diela a plány. („mk“ 27. 5. 74)

Aký je teda ten správny spôsob v takomto prípade? – Tak, ako to robí Cirkev: Ak sa vyskytne nejaký nadprirodzený jav, zjavenie, posolstvo, nepohnala sa vysloviť o tom svoj názor, ale je veľmi obozretná, nakoľko aj zo strany Zlého môže prísť nadprirodzený jav

a opradený diabolským klamstvom môže vyzeráť veľmi vieryhodne, to je diablovi vlastné. Teda nedomáhať sa ale pokojne počkať, ak je to od Boha, on sa postará, aby sme dostali potrebné svetlo, či už za pomoci životných okolností, ktorým v súvislosti s tým snom porozumieme, alebo nejakým iným spôsobom, ktorým sa sám Boh o to postará. My máme tak, ako Mária, „zachovávať si všetko, čo sa deje, vo svojom srdci a premýšľať o tom“ – teda mať to na pamäti a v pokoji čakať, až sa nám to osvetlí. Ak nám tým Boh chcel niečo povedať, tak to príde. Ak nepríde, tak to nebolo od Neho, môžeme to považovať za prirodzený sen, v ktorom sa nám práve toto namiešalo.

Ježiš povedal o rozlišovaní duchov, že „podľa ovocia ich poznáme“. Pokoj je ovocím Ducha Svätého. Nepokoj, trýznivé napätie, to určite nie je od Boha. Tak len pokojne Pánu Bohu povedzme: „Bože, ak si mi tým niečo chcel povedať, daj mi k tomu svetlo“ a pokojne problém odlož, tak to robí Cirkev a nikdy nezmešká, lebo Boh počíta s tým časom, ktorý je potrebný na rozpoznanie.

Pri očakávaní nejakej odpovede z neba si musíme uvedomiť, že aj v tomto v istom zmysle platí to pravidlo, ktoré povedal sám Ježiš: „Blahoslavení, ktorí nevideli a predsa uverili.“ V akejsi Božej ekonómii je pre neho vždy výhodnejšie, čím menej nadprirodzeného nám musí dať, aby sme mu porozumeli. To je výhodné aj pre nás – pre naše zásluhy, aj pre „hospodárenie“ Božieho kráľovstva. Je známe teologické pravidlo, že Boh nerobí zázraky nikdy zbytočne. Musí mať pre to dôvod, aby do niečoho takto „investoval“. Niekedy by sme veľmi potrebovali nejaké zname-

nie, ktorým smerom kročiť. Ale neprichádza. Teda sa už len nejakým spôsobom rozhodnúť. Môžeme mu ešte povedať: „Ak to nie je správne, ty ma zastav“ a vykročiť. Keď takto túžime plniť Božiu vôľu, môžeme si byť istí, že by nás zastavil. Ináč je pre neho „výhodnejšie“, keď sme bez jeho oso-

bitného zásahu našli správny smer.

Boh k nám prehovorí väčšinou vtedy, keď to nečakáme, nie keď sa veľmi domáhame znamenia. To je nebezpečné aj v tom, že keď Boh nepovažoval za potrebné nám ho dať a my napriek tomu nie sme ochotní prijať jeho vôľu ale len svoju presadzujeme, tak dostal

príležitosť prihlásiť sa so svojou „radou“ ten „rozkatý“. Môžeme síce žiadať znamenie, ako žiadame uzdravenie alebo inú pomoc, ale aj vtedy nesmieme zabúdať na Ježišov príklad: „Bože, nie moja vôľa, ale tvoja vôľa nech sa stane.“ Tak sme sa dali do Božích rúk a len tam nájdeme pokoj.

„Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi...“ (Jn 1, 12)

Začiatok svätého evanjelia podľa Jána, ktoré sa vo východnom obrade v tento deň číta tak slávnostne, za hlaholu zvonov, chce nám povedať, že tu ide o veľkú myšlienku. Hovorí sa v ňom o Bohu, ktorý nemá počiatku a skrže ktorého všetko povstalo (1, 10), pravom svetle (1, 9), ktorého príchod zvestoval svätý Ján Krstiteľ. Bol to sám Boží Syn, ktorý prišiel na tento svet, medzi svojich, ale svoji ho neprijali (1, 11). Prišiel, aby jeho pôsobením všetci uverili a tým, čo ho prijali a v neho uverili, „dal moc stať sa Božími deťmi“ (1, 12).

„Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme,“ píše ďalej svätý Ján v Prvom liste (3, 1). A pokračuje: „Teraz sme Božími deťmi, a ešte sa neukázalo, čím budeme“ (3, 2). List Rimanom k týmto slovám poznamenáva: „Ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia“ (Rim 8, 17). Nimi sme sa stali Kristovou výkupnou obetou na kríži a jeho slávnym zmŕtvychvstaním.

Uvedomujeme si, akej hodnosti sa nám dostalo, keď sme sa Kristovou výkupnou obetou na kríži stali Božími deťmi? Ježiš Kristus vo svojej Reči na vrchu povedal: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5,16). Vieme, čo to znamená? Ak ideme za krstného otca, či sa ženíme alebo vydávame, žiadajú od nás, aby sme sa preukázali krstným listom. To je niekedy všetko, čo o nás svedčí, že sme kresťania. Kresťanstvo, to nie je byť zapísaný

v matrike. To je život, to sú skutky, ktorými dávame príklad iným a ktorými oslavujeme nášho Otca, ktorý je na nebesiach: v rodine, vo farnosti, na pracovisku, v spoločnosti, tak, ako nás Boh povolal (porovnaj 1 Kor 7, 17). Vedieť, že sme kresťanmi nielen na správnom, ale aj na svojom mieste.

Istý kňaz, ktorý bol menovaný na novú farnosť, vo svojej prvej kázni hovoril o láske, o znášateľnosti. Potom cez týždeň pozoroval, ako jeho kážeň uvádzajú do života. Veriaci sa naďalej hnevali v rodine, neznášali sa so susedmi... Preto v nasledujúce nedele povedal tú istú kážeň o láske. Veriacich to prestalo baviť a dohovárali mu, prečo iba o tom hovorí. Kňaz im povedal: „Ja som za vás zodpovedný pred Bohom. Som tu na to, aby som vás učil a viedol k Bohu. Ale ako vás môžem učiť vyšším pravdám, keď neviete pochopiť tú najzákladnejšiu pravdu – lásku k blížnemu. Ani učiteľ neučí žiakov vyššej matematike, ak ich prv naučí rátať a násobiť.“

Zdá sa, že všetkým nám by bolo treba takmer denne pripomínať, aby sme sa mali radi a navzájom sa znášali. Ved sa pozrieme do našich rodín, na naše pracoviska, ako to vyzerá. Závidíme si, škodíme jeden druhému, ohovárame, podrývame autoritu a dobré meno jeden druhého, prehrabujeme sa v cudzích záležitostiach a problémoch, a pritom máme dosť svojich vlastných. Treba sa najprv pozrieť pred svoj dvor, až tak pred iného... Toto vôbec nesvedčí, že sme veriaci, že sme Božími deťmi... Viera je Božím darom a úlohou každého jedného z nás je, aby sme vy-

dávali svedectvo o viere svojim správaním vždy a všade.

Zdravotná sestra dlhé mesiace ošetrovala v nemocnici chorého človeka, ktorý bol neveriaci. Nikdy s ním o Bohu nehovorila, ale starostlivo a s láskou ho ošetrovala. Nikdy mu nepovedala zlého slova. Keď odchádzal z nemocnice, povedal jej: „Sestrička, vy ste mi nikdy o Bohu nehovorila. Svojou trpezlivosťou ste urobila viac. Ukázala ste mi Boha...“

To je úloha nás kresťanov. Byť svetlom, solou. Svojím životom ukazovať jeden druhému cestu k Bohu. To je naše poslanie, ak nám Spasiteľ, ako svojim deťom, hovorí: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5, 16).

Zostavovateľ jedného starého kalendára dal na začiatku každého mesiaca vhodnú kresbu a slová. V apríli to bola postava, ktorá sa chystala použiť kozmetické prostriedky, namaľovať sa a nalíčiť, aby človek dobre vyzeral. A slová pripomínali, že musíme so sebou čosi urobiť, aby sme sa nielen zdali, ale aj boli lepšími.

Na to nám ponúka nielen apríl, nielen celý rok, ale vlastne celý život ponúka svoje dni, aby sme sa nielen zdali, že sme dobrí, ale aby sme nimi aj naozaj boli. Keď Ježiš vstal z mŕtvych, svojim učeníkom povedal: „...budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme“ (Sk 1, 8). Vzkriesený Pán to isté hovorí aj nám: aby sme mu boli svedkami svojím dobrým životom, dobrými skutkami a slovami, a aby to bolo vidieť, že sme naozaj Božími deťmi.

(František Dancák:
Budete mi svedkami)

Príbeh malej Tammy

Mons. Henry Joseph Kennedy (1915-2003) bol 20 rokov biskupom diecézy Armidale v Austrálii. Len niekoľko rokov pred smrťou sa s nami podielil o svoj nezabudnuteľný zážitok z birmovania, z čias, keď bol koncom 60. rokov pomocným biskupom mesta Brisbane. Práve táto skúsenosť mala rozhodujúci vplyv na jeho ďalší život v biskupskej službe. Hovorí:

Raz v nedeľu som mal udeľovať sviatosť birmovania v istej farnosti v Brisbane. Keď som prišiel na faru, kňaz mi povedal, že nemá stálu gazdinu a že žena, ktorá nám práve pripravovala nedeľný obed, sa prihlásila dobrovoľne, hoci v ten deň mali prijať sviatosť birmovania aj dve z jej piatich detí. Vzdala sa výsady zúčastniť sa na ich birmovke, aby mohla uvariť jedno pre farára a pre mňa. Chcel som sa s tou ženou zoznámiť a podakovať sa jej, a tak som vošiel do kuchyne. Prítom som si všimol asi sedem alebo osemročné dievčatko, ktoré sedelo na stoličke otočené chrbtom ku mne a pozeralo sa cez okno na farský dvor. Kým som sa rozprával s tou dobrou ženou a dakoval jej, dievčatko si nás vôbec nevšimálo, ani sa neotočilo, aby sa pozrelo, kto to hovorí, kto to vlastne prišiel do kuchyne. Zdalo sa mi to trochu zvláštne, pretože deti v tomto veku sú zvyčajne veľmi zvedavé, všetko pozorujú a vnímajú. Ale toto dieťa nie. A tak som si len pomyslel: Veď dobre, nechám to tak.

Keď som už chcel odísť z kuchyne aby som sa obliekol na svätú omšu a pripravil na slávnosť birmovania, oslovila ma žena: „Pán biskup, pože-

nali by ste Tammy, ktorá tu sedí na stoličke?“ – „Samozrejme,“ odpovedal som jej. „My biskupi sme tu predsa na to, aby sme žehnali.“ Ako som kráčal k dievčatku, žena mi začala vysvetľovať: „Otec biskup, Tammy sa s vami neporozpráva, je nemá a nebude ani počuť, čo hovoríte. Je totiž nepočujúca.“ Ako veľmi som chcel v tom momente položiť ruky na plecá tohto dieťaťa, ktoré nikdy nepočulo jediný tón, ktoré nikdy neprehovorilo a nikdy nepovedalo «mamička a otecko», nikdy «Ježiš» alebo «Mária». Keď som sa pozrel na malú detskú tváričku, znepokojene som povedal žene: „Nepovedzte mi, že je ešte aj slepá!“ – „Áno, je slepá a okrem toho sa nevie postaviť na nohy, lebo je ochrnutá.“

A tak som tam stál pred dieťaťom, ktoré nikdy neprehovorilo, nepočulo jediný zvuk, nevidelo žiadny predmet, ktoré vlastnou silou nevedelo ani chodiť a pýtal som sa sám seba: „Aké to má celé zmysel?“ A zrazu mi prišlo na um: „To je dievča, ktoré nikdy nespáchaľo hriech očami, jazykom ani ušami, ktoré nikdy nevstúpilo na miesto, kde by mohlo spáchať hriech. Toto dievča bolo sväté, bolo svätejšie ako ja, lebo

ja som zneužíval dar zraku tým, že som sa pozeral na neslušné veci, ktoré ma podnecovali k nečistote. Bolo svätejšie ako ja, pretože som používal jazyk na rúhanie, klamstvo a iné priestupky, ktorých sa dopúšťame jazykom. Počúval som veci, ktoré mohli ublížiť iným, ktoré boli zraňujúce a nevhodné. V mojom živote sa bezpochyby naskytlo mnoho príležitostí, pri ktorých ešte dnes ľutujem, že som mal silu ísť na miesta, na ktorých by som teraz radšej nikdy nebol. Takže to malo zmysel, keď táto malá bytosť nevidela, nepočula, nemohla hovoriť a ani chodiť.

Keď som sa ženy opýtal: „Je to vaše dieťa?“ – odpovedala: „Nie.“ A vyrozprávala mi svoj príbeh: „Práve som ležala šesť mesiacov v nemocnici, keď sa toto dieťa narodilo. Jedného dňa prišiel do našej izby lekár a povedal: Na detskou oddelení je jedno dieťa, a ak sa mu čoskoro nedostane od niekoho lásky a nehy, bude do konca života – či už krátko alebo dlhého – len vegetovať. To ma tak dojalo, že som povedala: Pán doktor, ja si ho zoberiem! Postarám sa oň, ako najlepšie budem vedieť. A môj manžel, mojich päť detí i naša suseda budú toto malé stvorenie zahŕňať láskou a priazňou.“

Zverila sa mi tiež s tým, že v tom čase sa jej manželstvo rozpadávalo a že s mužom uvažovali o rozchode. „Zdalo sa, že harmónia a láska, ktoré držia rodinu pohromade, sa rozplynuli. Ale od chvíle, keď k nám prišla Tammy a deti ju začali zahŕňať nehou a láskou, sme si s manželom uvedomili, že sa čosi podstatné zmenilo aj v našom manželstve a že prišlo k novému zblíženiu. Tammy zachránila naše manželstvo. Dala nás opäť dokopy, vládne medzi deťmi, manželom a mnou harmónia, pokoj, láska a priazeň. Tammy milujeme nadovšetko a ona nás pozná. Len čo na ňu položíme ruku, vie, že je v rukách tých, ktorí sa o ňu starajú a ktorí ju milujú. Sama vkladá svoju rúčku do malej jamky, ktorú máme na krku a podľa vibrácií našich hlasov, keď sa rozprávame, spoznáva nás i našu lásku.“

V to spomínané nedeľné ráno som mal česť udeľiť malej Tammy sviatosť birmovania. Priviezli ju do kosola až pred oltár, aby som ju pobirmoval. Tammy potom ako pätnásťročná zomrela. Keďže jej farár vedel o mojom

velkom záujme o toto dieťa, poslal mi jej fotografiu spolu so smutnou správou, alebo pre Tammy skôr radostnou správou, že odišla do svojho pravého domova. Vrátila sa k tomu, ktorý ju stvoril a ktorý jej možno zámerne, pre jej zverenú úlohu, odoprel to, čo dáva väčšine z nás: zrak, sluch, reč a pohyblivosť. Ďakujeme všemohúcemu Bohu za tieto úžasné dary a snažme sa ich používať na Božiu slávu a spásu našich duší a tých, pre ktorých ich používame. Aspoň mne toto dieťa vtedy raz a navyď ukázalo, že Božie dary sa majú

používať a nie zneužívať. Nech sa nado mnou zmiluje Pán za všetky tie chvíle, keď by bolo bývalo lepšie, keby som nevidel, nepočul, nehovoril a nešiel z jedného miesta na druhé.

Katechizmus Katolíckej cirkvi, v ktorom je do náuky spracované Božie zjavenie, nám hovorí:

* * *

Niektó sa môže pýtať, či je teda rozumné udeliť sviatosť birmovania ťažko postihnutému pokrstenému dieťaťu ako je Tammy. – Ano, odpoveď je áno, pre-

tože prostredníctvom sviatosti birmovania toto čisté Božie dieťa dostáva úplne novú, posilňujúcu sviatosťnú silu, aby dokázalo znášať svoje utrpenie, chorobu a ťažké postihnutie s ešte väčšou láskou a odvahou.

No predovšetkým: birmovanie je pasovanie za apoštola. A toto dieťa malo svoj apoštolát: zachránilo manželstvo a vlastne rodinu, a sám biskup zakúsil jeho apoštolské pôsobenie na sebe. Čo je ľuďom nemožné, Bohu je možné. Bohu nič nie je nemožné. (Z „Milujte sa“)

Je MKH splnením proroctva sv. Grigniona, alebo máme očakávať niečo iné?

(Celoslovenské večeradlo MKH v Lučenci)

„Pred Kristovým príchodom musí Cirkev prejsť poslednou skúškou, ktorá otrásie vierou mnohých veriacich.“ (KKC 675)

Prví kresťania očakávali druhý príchod Krista ešte za ich života, ale apoštol Pavol ich poučuje, že najprv musí prísť veľký odpad – teda tá veľká skúška, ktorá príde, keď bude evanjelium známe po celom svete.

A my sme sa tejto veľkej skúšky viery dožili. Je to tak významná etapa dejín ľudstva – teda dejín spásy, že Duch Svätý vzbudil pre ňu aj prorockého ducha – sv. Ľudovít Mária Grignion z Montfortu tri storočia pred ňou predpovedá slávnou dobu Cirkvi, ktorá bude dobou Máriinou, keď ona v tejto skúške vybojuje pre Boha veľké víťazstvo.

Keď prišla Matka Božia vo Fatime v úlohe nebeskej Velitelky a predpovedala boj a nakoniec víťazstvo, Cirkev pochopila, že nastala tá doba a preto stojí socha sv. Grigniona na kolonáde vo Fatime.

No dnes už je jasné, že výzva Matky Božej k obráteniu celého ľudstva nebola dostatočne prijatá – nie tak, aby víťazstvo nastalo týmto spôsobom. Skôr naopak, ľudstvo sa od Boha stále vzdaluje. A Matka Božia nám v „modrej knihe“ hovorí:

„Ľudstvo mi neverilo ani neprijalo moje mimoriadne zásahy, ktoré som konala, aby som ho priviedla na cestu obrátenia a návratu k Pánovi. A tak sa teraz nachádzate v predvečer veľkej

skúšky, ktorú som vám predpovedala...“ (13. 10. 1994)

Ale naša nebeská Velitelka svoje víťazstvo nevzdáva. Vyjavuje nám ďalšiu etapu svojho plánu záchranu:

„Teraz sa začína ukazovať tajomný plán, ktorý som už dávno skryto pripravovala, aby som uskutočnila svoj veľký zámer: Hnutie mojich kňazov – moje vojsko, pripravené pre rozhodujúci boj a určené pre víťazstvo.“

(23. 9. 1973)

A my môžeme vidieť, že to, čo sv. Grignion o tejto slávnej dobe Cirkvi, ktorá bude dobou Máriinou, predpovedal, vôbec nebolo všetko obsiahnuté v samotnom Fatimskom posolstve, že on predpovedal veľmi presne aj ďalšie konkrétosti: Že Mária si vzbudí dietky, aby satanovi vypovedali boj. Vytvorí si svoj oddiel. To ešte vo fatimskom posolstve nenachádzame, tam si zvolila prvé soboty mesiaca, keď si máme jej výzvu pripomínať a žiadala splniť 5 podmienok, ale ani nežiadala sa v ten deň stretať, len aby každý sám splnil tieto podmienky, tu ešte svoj oddiel nevytvárala. Až v „modrej knihe“ čítame:

„Nastala chvíľa, keď sa musí ukázať v celej svojej sile a lesku vojsko, ktoré som si svojím Mariánskym kňazským hnutím v tichosti a v skrytosti sformovala vo všetkých častiach sveta... Tak sa začína jasne čítať plán malého stáda, ktoré... je celé chránené v záhrade môjho Nepoškrvne-

ného Srdca.“ (29. 6. 1988)

A sv. Grignion predpovedá presne tie vlastnosti Máriinho oddielu, ku ktorým Ona vychováva vo svojej „modrej knihe“. Predpovedá: Budú to synovia Léviho – teda kňazi – budú spávať bez zlata a striebra a čo je viac, bez starostí medzi ostatnými kňazmi a klerikmi. A práve to nám Mária hovorí: „Všetku starosť nechaj mne, ja sa o všetko postarám.“ – „Nechaj konať mňa! „ – „Nerob si starosť ani s rozšírením môjho Hnutia, ty mi dávaj len svoju dôveru.“ Hovorí o nich, že budú spaľujúcim ohňom Ducha Svätého, mocne opretí o Máriu. Ale aj že budú šliapaní a tiesnení ako päta oproti ostatným častiam tela, ale poníženostou tejto päty dosiahne Bohu víťazstvá. – A jej Hnutie toho neuznania skusuje práve dost. A nielen vo svete, ale aj vo vnútri Cirkvi. Aj napriek takým presným predpovediam prorockého Ducha. Ani Ježišovi súčasníci nedostali nič iné, ako aj my teraz – prorocké predpovede a museli si s nimi vystačiť...

Naozaj môžeme parafrázovať učeníkov Jána Krstiteľa: „Je toto Mariánske kňazské hnutie tým, čo má prísť podľa sv. Grigniona, alebo máme iné očakávať?“ – Či môžeme čakať niečo iné, čo bude práve také, ako je toto: že to bude mariánske, že to bude kňazské, s tými istými vlastnosťami a rozšíri sa to v Cirkvi po celom svete? – Keby sme toto neprijali a čakali niečo iné, či by sme nedopadli ako Židia, ktorí dodnes sa nedočkali Mesiaša?!

Mária nám v „modrej knihe“ na výročie prvého zjavenia vo Fatime hovorí:

„Vy ste plodom onoho môjho zjavenia. Vy ste uskutočnením tohoto môjho posolstva.

– Vtedy som predpovedala časy straty pravej viery a odpad, ktorý sa rozšíri vo všetkých častiach Cirkvi. – Prežívate časy, ktoré som vám predpovedala.

Vy ste znamením mojej prítomnosti v časoch očisty a veľkého súženia. Skutočne vás volám, aby ste sa pripojili k môjmu dielu Mariánskeho kňazského hnutia, ktoré som ja sama rozšírila do všetkých končín zeme...“ (13. 5. 1992)

„Je to moje dielo, ktoré uskutočňujem prostredníctvom môjho Mariánskeho kňazského hnutia... som žiarlivá na toto dielo žiarlivosťou samého Boha. Pretože práve prostredníctvom neho uskutočňujem triumf môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete. A práve preto musí ono v dobe nastupujúcej veľkej skúšky žiariť stále jasnejším svetlom, lebo nastáva doba, v ktorej musí byť moje Nepoškvrnené Srdce oslávené celou Cirkvou a celým ľudstvom.“ (19. 6. 1993)

To sú silné slová: sám Boh je teda žiarlivý na to, ak by si niekto chcel privlastniť alebo podľa seba upraviť toto Hnutie, lebo tým by stratilo svoju silu – a už by tu nebolo to, čím má byť dosiahnuté Božie víťazstvo. – Ruky preč od neho!!!

„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj. Nechaj teda konať mňa!“ (10. 2. 1974)

„Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“ (9. 7. 1973)

Veď to, čo má zvíťaziť, nebudeme my, ale Máriino Nepoškvrnené Srdce, ono má v sebe silu z toho, že sa pripojilo ku Kristovej výkupnej obete. Lenže tak, ako Kristus, keď vystúpil do neba, na tejto zemi potrebuje svojich kňazov, aby cez nich mohol „in persona Cristi“ konať, odpúšťať hriechy, dávať Cirkvi Eucharistiu, aj Mária, už nanebovzatá, potrebuje tých, cez ktorých môže na zemi konať.

„Môj plán sa môže uskutočniť len vašim prostredníctvom...“ (,,mk“ 29. 4. 1977)

Ako Mária dala Bohu svoje „áno“ a Boh mohol konať v nej, tak aj my, keď

dáme Márii naše „áno“ zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu, ona môže mysticky konať cez nás.

Ale naše „áno“ jej musíme dávať k tomu, k čomu ho ona potrebuje. A to, k čomu ho potrebuje, nám hovorí v „modrej knihe“. Preto je nevyhnutné, aby pobožnosť večeradla okrem zasvätenia obsahovala aj čítanie z „modrej knihy“. Tam nám hovorí všetko, k čomu od nás potrebuje naše „áno“. Napríklad nám tam hovorí: „Prineste mi v náručí toto úbohé choré ľudstvo, aby som ho mohla uzdraviť.“ – No ako ho môžeme priniesť? – Ale chceme ju poslúchnuť a v zasvätení jej k tomu dávame naše „áno“ a ona už mysticky uzdravuje. Žiadne také zdantlivé len ozdobné slová nie sú zbytočné. Napríklad nám hovorí: „Lejte balzam na rany tohto sveta.“ Ale ako? – Tak, že jej k tým slovám dávame „áno“ nášho zasvätenia a už sa to deje, už sa niekde rany zaceľujú. Vo večeradle môžeme čítať len malú časť jej posolstva, ale tým prijímame celé toto jej dielo a k celému jej dávame svoje „áno“ zasvätenia.

Azda najvrcholnejšie, čo Mária takto mysticky vykonáva cez nás je to, o čom hovorí Katechizmus Katolíckej cirkvi:

„Cirkev vojde do slávy Kráľovstva len cez túto poslednú Veľkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v jeho smrti a v jeho zmŕtvychvstaní.“ (KKC 677)

A v „modrej knihe“ viackrát, aj v obšírnejšom prirorvaní hovorí:

„Cirkev dnes vystupuje na Kalváriu a nesie ťažký kríž.“ (16. 10. 1991)

Ako to? To budeme musieť všetci vykrvacať, zomrieť? – To by sa tak páčilo diablovi, že by už nezostal nik, kto by niesol na zemi ďalej štafetu viery. A zem by zostala jeho panstvom navždy. A veru by to tak aj vychádzalo, dnes je tak obrovská hriechnosť a bezbožnosť, že ani keby sme všetci zomreli, ani tak by sme dlh ľudstva nevyplatili a satan by trónil ako konečný víťaz na zemi. Takto to on vidí a je si istý.

Ale ešte je tu Máriino Nepoškvrnené Srdce, ktoré môže naše ukrižovanie mysticky vyčerpať z Kristovej výkupnej obety, ku ktorej sa ona práve svojím

prebodnutým Srdcom pripojila. Hovorí nám:

„Aby ste dobre niesli svoj osobný kríž... Lebo Božia vôľa pozostáva z vernosti svojim stavovským povinnostiam... prežívať každý okamih dňa vo vedomí plnenia Božej vôle. Aká cenná je táto etapa...! Nou budete postavení na roveň môjmu Synovi a toto vnútorné ukrižovanie sa bude uskutočňovať každý deň a v každom okamihu vášho života...“ (5. 3. 1983)

Ježiš plnil Otcovu vôľu tak, že sa na kríži za nás obetoval. U nás je Otcova vôľa správne žiť tam, kde sme postavení. A v zasvätení Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu sa toto naše plnenie Otcovej vôle zmení na mystické ukrižovanie.

Čím väčšími by bolo toto Hnutie v Cirkvi prijaté, tým menej by bolo treba tohto nášho ukrižovania vyplatit krvavo utrpením kresťanov.

„Moji najmilší synovia, povedzte ho so mnou, toto svoje 'áno' Otcovej vôli. Potom skoro uvidíte, ako nastáva ráno nového sveta, očisteného a obmytého vašou zmiernou obetou.“ (19. 6. 1976)

„Toto je vaše mučenie srdca, na ktoré vás všetkých pripravujem. Na mojom materinskom Srdci každý nech podá Otcovi svoju vnútornú obetu.“ (10. 3. 1977)

„Rozumejte teda, moji milovaní synovia, prečo v týchto posledných časoch boja medzi mnou, Ženou odetou slnkom a veľkým drakom, žiadam vás, aby ste rozmnožovali všade večeradlá modlitby s odriekaním sv. ruženca, meditáciou o mojich slovách a zasvätením sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“ (7. 10. 1992)

A ešte niečo – rovnako dôležité

„Zasvätením sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu... ste však splnili len prvú vec, i keď je veľmi dôležitá...

Druhá vec, ktorú musíte urobiť po svojom zasvätení sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, je ponechať sa mnou vychovávať spôsobom, ktorý je u každého iný.

Mojou úlohou ako Matky je vychovávať vás celkom zvláštnym a osobným spôsobom. Aj cesty, po ktorých vás vediem, sú navzájom rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu, ktorý každému z vás stanovil môj Syn Ježiš.

Nevšímajte si to, ako vás vychovávam; nepýtajte sa ma, kam vás vediem, nesnažte sa poznať najskôr cestu, ktorú som vám naznačila. Vašou úlohou je podporovať moje pôsobenie svojou ochotou.“ (25. 7. 1977)

Zasvätením sme splnili iba prvú vec, ktorú Mária od nás potrebuje pre svoje víťazstvo – ale dôležitú – to je tá, o ktorej sme doteraz hovorili, že Mária koná cez nás to, čo len ona dokáže vykonať a koná to takpovediac bez toho, aby sme my o tom vedeli. Ona to nazýva „niesť nás do chrámu Pánovej slávy v náručí ako malé dieťa, ktoré ani nevie, kam ho matka nesie“.

Druhá vec, ktorú od nás očakáva, aby sme sa nechali ňou vychovávať a počúvali jej príkazy, lebo potrebuje cez nás konať aj tak, že to bude konať našimi rukami, chodiť našimi nohami, hovoriť našimi ústami. A bude od nás žiadať splniť úlohy, ktoré budú od seba rozdielne, každého povedie k splneniu jeho úlohy.

Sama logika nám hovorí, že toto sa už nebude môcť pripisovať Mariánske-mu kňazskému hnutiu. Kto by sa v tom vyznal, čo vlastne je toto Hnutie?! Keď sa v ňom robí tolko rôzneho... Hnutie musí ostať iba duchom. Hnutie je tam, kde je večeradlo modlitby s Máriou, kde sa nechávame ňou vychovávať a umožňujeme jej v nás konať. Ale tie rôzne úlohy, ktoré budeme plniť, to už robia nie v Hnutí – to fyzicky neexistuje – ale to už robia v Cirkvi veriaci, ktorých Mária vychovala, vedie a v nich má možnosť konať.

Tak sa rozšírili napríklad modlitbové skupiny modlitieb za kňazov, ktoré majú svoje vlastné pravidlá. A tak je to aj s „Výzvou“, ktorá zaznela 25. marca tohto roku. Nikdy sme nikde neuvádzali, že je to výzva Mariánskeho kňazského hnutia. – Vždy len: Je to výzva dedičov Sviečkovej manifestácie, Bratislavského veľkého piatku. Mariánske kňazské hnutie bolo spomenuté len tam, kde sa hovorilo o pozvaní do modlitby večeradla, že je to pozvanie

do večeradla spirituality Mariánskeho kňazského hnutia. Keď bolo treba právnické zaradenie, ako pre potreby Syndikátu novinárov pre oznámenie tlačovky alebo rozposielanie tlačových správ, tak je to Združenie Máriina doba, ktoré je registrované a v ktorom sa podľa jeho stanov združujú tí, čo slúžia Mariánske-mu kňazskému hnutiu. Hnutie samotné zostáva stále len duchom – tým duchom, ktorým nás Mária vedie. Vychová nás a pošle na bojové pole medzi všetkých veriacich a tam, medzi nimi, v Cirkvi, v mene Cirkvi vo svete, budeme bojovať za konečné Božie víťazstvo. Ale máme byť tými, na ktorých sa ona môže najväčšmi spoliehať:

„Vedieť vás, lebo vy vykonáte najdôležitejšiu prácu v okamihu rozhodujúceho boja...“ (2. 9. 1980)

Teda po tom, čo sme sa museli tvrdo učiť mlčať, nekonať zo seba, nechávať konať Matku, teraz sa musíme učiť poznávať jej pokyny a konať podľa nich.

„Zavolám ich, a oni mi odpovedia...“ (28. 12. 1973)

„Budem k nim hovoriť a poviem im svoje priane.“ (19. 12. 1973)

„Vy všetci musíte ochotne poslúchať moje príkazy a nechať sa mnou viesť.“ (29. 4. 1977)

Z neba sa však neposielajú lístočky s pokynmi, čo máme robiť. Nie je však našou starostou, ako to budeme vedieť porozumieť. To je Máriina starosť, Máriino konanie. Ona spôsobila v tých, ktorí sa nechali ňou vychovávať, že jej pokyny pochopia. Ani si možno nebudú uvedomovať, že sú to jej pokyny, až keď sa raz spätne poohliadnu na to, čo sa dialo a do čoho boli zapojení, jasne v tomvidia Máriino vedenie a konanie.

„Nechajte Matku hovoriť za vás! Tak rada to budem robiť, ak ma necháte vo vás voľne pôsobiť! Aby som mohla hovoriť, potrebujem vaše mlčanie. Niektorí z vás to dokážu ťažko pochopiť. A predsa toto mlčanie je také potrebné pre vaše vlastné slovo.“ (24. 10. 1975)

Už v tej prvej etape, keď nás žiadala o mlčanie v slove, v konaní, v organizovaní, nás tomu učila, lebo to potrebovala pre naše vlastné slovo, konanie

aj organizovanie, ktoré ale bude už Ona konať cez nás. A že Ona to chce, Ona nás k tomu volá, pochopíme tak jednoducho, ako pochopíme niečo, čo vidíme a akosi je nám jasné, že to treba urobiť.

Zo skúseností s otcom Gobbim sme videli, ako on veril, že nielen jeho, ale aj nás ostatných Mária vedie a zažili sme, ako sa dokázal na to spoliehať a dôverovať.

„Od vašej odpovede závisí, či môžem s vami rátať vo veľkom boji proti satanovi a jeho mocnému vojsku – v boji, ktorý už začal. Povedala som vám, že pre každého z vás som pripravila jeho miesto, miesto jediné a nenahraditeľné. Nepýtajte sa, aké je vaše miesto, na čo vás použijem, kam vás povediem, lebo pre každého z vás moja materská láska určila úlohu, ktorú máte splniť. A každý z vás má v mlčaní a v pokore dokonale splniť túto úlohu.“ (29. 7. 1979)

Ja alebo my máme splniť v pokore a mlčaní – túto úlohu. Niektori iní zasa vedľa nás inú úlohu. Musíme sa naučiť nestarať sa do iných, nesnažiť sa ich naprávať. Ani don Gobbi tak nerobil, nechal vedenie Márii. Valili sa na neho problémy v Hnutí z celého sveta. Čo videl, že je zlé, nekompromisne naprával. Ale čo nebolo zlé, alebo s čím si nevedel rady, uchýlil sa ako dvojmesačné dieťa do Máriinho náručia a povedal jej, ja som dvojmesačné, ja nič nevládzem, nechávam to na teba.

„Ja každého postavím na jeho správne miesto. Každý nech sa snaží dobre robiť len svoju úlohu. O iné nech sa nestará ani nech sa neznepokojuje!“ (29. 4. 1977)

Práve u nás na Slovensku povedala naša Veliteľka: **„Silou maličkých pre-môžem veľkú moc satana...“** (8. 9. 1996) A my, „maličky“ sa teda nečudujeme, keď nás povoláva do svojej služby. Hovorí:

„Môj plán sa môže uskutočniť len vašim prostredníctvom. Vám však neprislúcha poznať ho podrobne. Stačí, že ho poznám ja, pretože ja som vašou vodkyňou.“ (29. 4. 1977)

Jediná a nenahraditeľná úloha pre Slovensko

Okrem úloh, ktoré určila naša Veli- telka každému z nás, či rôznym sku- pinám, poznávame jednu úlohu, ktorá je úlohou pre celé Slovensko a ak ju nespĺníme my, nikto iný ju nespĺní, le- bo nemá tú možnosť, aká bola daná nám. Súvisí s Fatimou, lebo tam Mária predpovedala komunizmus ako zlo pro- ti Bohu. Nebola to teda profánna zálež- tosť, nejaký ľudský nepodarok, ale útok proti Bohu. Komunizmus padol, a aj svet bol udivený, akým spôsobom. Ale svet vidí pád komunizmu v páde ber- línskeho múru, v strihaní ostrnatých drô- tov na hraniciach, spríada ekono- mické a iné teórie. Ale my vieme:

„V mene Márie bol v týchto náro- doch porazený komunizmus... Nie zá- sluhou hnutí alebo politikov, ale len na môj osobný príhovor prišlo ko- nečne toto vaše oslobodenie.“
(„mk“ 12. 9. 1991) A tiež:

„Pád komunizmu, ku ktorému došlo v dôsledku osobitného zásahu môjho Nepoškvrneného Srdca, je iba pred- zvestou a závdavkom môjho úplného a najväčšieho víťazstva.“

(„mk“ 15. 9. 1996)

Teda je to Boží boj a Božie víťazstvo, a nie je skončené, ide to ďalej – a svet je v omyle. Aby to mohlo ísť k cieľu, tento vykoľajený vagón ľudského poz- nania je potrebné postaviť na Božie kolaje. Svet sa musí dozvedieť, aká je pravda o týchto udalostiach, že je to Božia história, ktorá sa tu deje, že pád komunizmu už patril k začiatku koneč- ného Božieho víťazstva cez triumf Ne- poškvrneného Srdca Márie.

Pád Berlínskeho múru, strihanie ost- natých drôtov, to už bolo len odstraňo- vanie pozostatkov premoženého, pad- nutého komunizmu. Veď vtedy sa už vôbec nebránil, už bol porazený. Padol vtedy, keď z moci Božej stratil svoju si- lu. Ľudia už potom len pomaly začínali vyliezať zo svojich zákopov, skúsili zaštrngnúť kľúčami a už nebolo toho, kto by proti nim zakročil, načali berlínsky múr, a nik ho nebránil. Až vtedy uvideli, že komunizmus je porazený. Ale kto a ako ho kedy porazil?

My vieme, že proti nemu bolo po- trebné zasvätiť Rusko a potom aj celý

svet Máriinu Nepoškvrnenému Srd- cu, a to pápežom v jednote s biskupmi sveta. Bez tohoto nebola šanca. Toto sa stalo 25. marca 1984. Toto už teda bolo splnené. Čo ešte bolo treba? – To, čo býva potrebné v Božích bojoch na tejto zemi: Dávid musel proti Goliášovi okrem vyznania viery aj roztočiť svoj prak a ním ho poraziť. Aj tu bolo po- trebné, aby sa veriaci aj fyzicky posta- vilí na obranu Cirkvi a viery proti hroz- be tvrdého zásahu. V celom komunis- tickom bloku jedine u nás v Bratislave sa veriaci ako veriaci takto postavili za menovanie biskupov, náboženskú a občiansku slobodu a zažili to, čo bolo potom príslovečne nazvané Bratis- lavským veľkým piatkom. Aj Ježiš zvíťaz- il už na Veľký piatok, na kríži, až po- tom sa to ukázalo. – Nuž, čítajme z udalostí, kedy asi mohol padnúť ko- munizmus. Či nie práve Bratislavský veľký piatok bol jeho premožením, ktoré sa potom už len rad-radom preja- vovalo. Bratislavský veľký piatok sa udial v roku 1988 a v 1989 svet vidí, že komunizmus padol. Udial sa 25. mar- ca, na výročný deň zasvätenia sveta Máriinu Srdcu, teda v sile tohto zas- vätenia, ktoré bolo k tomu potrebné. Udial sa v Mariánskom roku, o ktorom nám nebeská Matka hovorí:

„V tomto Mariánskom roku, ktorý dnes prežíva okamih svojho záveru, som mocne zasiahla do života Cirkvi a ľudstva.“
(„mk“ 15. 8. 1988)

Mocný zásah – to nemohla byť ne- jaká maličkosť. Možno niekto vie aj o nejakom inom mocnom zásahu Márie do života Cirkvi a ľudstva, ktorý sa udial v tom roku, ale my vieme o Bra- tislavskom veľkom piatku, kde všetci tak mocne pocítovali prítomnosť Márie. My sme spoznali, že tam a vtedy bol porazený komunizmus tým Božím spô- sobom. Potom sa už len odstraňovali po ňom jeho pozostatky. Komunisti si sami na svojom sneme odhlasovali zrušenie štvrtého článku Ústavy o ve- dúcej úlohe Komunistickej strany.

Komunizmus bol porazený z moci Božej, bol už prvým víťazstvom koneč- ného triumfu Nepoškvrneného Srdca Márie. Toto je pravda. Toto je na Božiu slávu bezpodmienečne potrebné vy- zdvihnúť a postaviť na sviatnik. Kto iný toto môže Bohu urobiť na jeho slávu ľahšie, ako my na Slovensku?! Toto je jedinečná a nenahraditeľná úloha Slo-

venska. My sme na túto cestu vykročili vlastne už pred tromi desaťročiami a ani sme netušili, že je to pod takým vedením Márie, o akom ona hovorí. Čítali sme v „modrej knihe“ o tom, ako nám bude dávať povely, ako nás bude viesť a ani sme netušili, že sa to už de- je. A tak môžeme bez obáv dúfať, že nás povedie aj ďalej.

Všetko, čo bolo potrebné pre víťaz- stvo nad komunizmom, sa udialo 25. marca – zasvätenie sveta, postave- nie sa na obranu Cirkvi v „Sviečkovej manifestácii“, napokon aj výslovné zas- vätenie Ruska. Toto nám bolo dané ako náš deň – 25. MAREC. A tiež každého 25. v mesiaci si ho môžeme pripomí- nať. Toto je deň, keď si Cirkev pri- pomína zvestovanie prvého príchodu Krista na svet. A triumf Nepoškvrne- ného Srdca Márie bude tou slávou pre druhý príchod Krista. Ako sa 25. marec stal dňom splnení všetkých podmienok pre prvé Máriino víťazstvo, tak môže pre nás byť určitou métou aj do bu- dúcnosti, tiež aj pre splnenie našej veľkej úlohy, ktorú môže a musí splniť na slávu Božiu práve Slovensko.

„Pozývam vás, aby ste sa vydali všetci na cestu svetla, ktorú som vám vytýčila a obetovali svoj život na do- konalú oslavu Najsvätejšej Trojice a dobre prežívali posledné časy toho- to druhého Adventu tak, aby ste boli pripravení s lampami rozžatými prijať Pána, ktorý prichádza.“

(„mk“ 15.8.1990)

Diskusia na celoslovenskom večeradle v Lučenci

Do dnešnej diskusie prišiel jeden podnet, ale riadne ťažký. Už istý čas sa Zlému darí vnášať medzi veriacich rozdelenie, zažili sme už niekoľké vlny takéhoto rozdelenia na akési tábory. Aj dnes sa tu začína šíriť a vyhraňovať takýto problém, veriaci sa začínajú deliť na tých nábožnejších a menej nábožných. Tí, čo sa považujú za nábožnejších, aktívne posudzujú, odsudzujú ba až zatracujú tých, ktorých považujú za menej nábožných. – Nie je v našich silách riešiť celý tento problém, ale prichádzajú správy, že aj v našich večeradiach sa to začína objavovať. A tu je priestor, aby sme sa problémom, ktorý sa v Hnutí vyskytuje, zaoberali. Lebo pre problémy v Hnutí by sme v „modrej knihe“ mali nájsť riešenie. Teda skúsme s Božou pomocou.

Mária nás žiada:

„... ponechať sa mnou vychovávať spôsobom, ktorý je u každého iný. Mojou úlohou ako Matky je vychovávať vás celkom zvláštnym a osobným spôsobom. Aj cesty, po ktorých vás vediem, sú navzájom rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu... Nevšímajte si to... Vašou úlohou je podporovať moje pôsobenie svojou ochotou.“ (25. 7. 1977)

„Ja každého postavím na jeho správne miesto. Každý nech sa snaží dobre robiť len svoju úlohu. O iné nech sa nestará ani nech sa neznepokojuje!“ (29. 4. 1977)

Aspoň členovia našich večeradiel, aj keď sa považujú za tých nábožnejších, ak by prijali túto Máriinu výchovu, určite by sa nemali správať tak, aby prehlbovali nejaké rozdelenie. Mária tu síce myslí na úlohy, ktoré nám zveruje pre jej triumf. Ale dalo by sa predpokladať, že výchova Panny Márie, ktorú vykonáva v našom Hnutí, by bola riešením aj pre život v Cirkvi, pre život všetkých veriacich proti útokom Zlého v tejto dobe.

No celkom určite je táto výchova „povinná“ pre tých, čo sa hlásia k Hnütu. Teda „len svoju úlohu. O iné nech sa nestará...“ Tu by mala platiť taká mentalita dôvery voči ostatným – tí, čo sa považujú za nábožnejších, zaiste

majú svoju úlohu – vydať v Cirkvi svedectvo o vážnosti toho, o čo im ide. A tí, čo sa javia menej nábožní, môžu mať tiež v Cirkvi svoju úlohu – pripomínať evanjeliové zmierňovanie tvrdosti trvania na forme, s akým sa aj Ježiš boril, aj on sám sa javil ako menej nábožný.

* * *

Na jednej dekanátnej kňazskej rekollekcii sa niekoľkí kňazi oborili na kňaza, o ktorom vedeli, že patrí k Mariánske-mu kňazskému hnutiu: „Čo to tam vystrádate v tom MKH! Prišli za mnou veriaci, že je treba robiť každého 25. večeradlá.“ Vystúpil s tým kňaz z väčšieho mesta a pridali sa k nemu aj niekoľkí z dedín, že aj im sa to stalo. A že to chodili za nimi tí istí ľudia, čo ich chodili napomínať, ako majú podávať sv. prijímanie. A hneď bolo MKH spájané s určitými prúdmi a určitými búrlivejšími jednotlivcami. Napadnutý kňaz len povedal, že to je laická iniciatíva. Ale výsledok si ľahko predstavíme: Aj tí ostatní kňazi, ktorí ani o MKH možno nič veľmi nevedia, si toto Hnutie hneď zaradia medzi pochybné záležitosti. Ťažko by po tomto tento kňaz MKH mohol teraz pozývať svojich spolubratov z okolia na nejaké kňazské večeradlo. A keď by veriaci chceli robiť vo farnosti večeradlá, pre istotu by im to ich kňazi radšej ani nedovolili. – MKH nemá právnú štruktúru, nemá stanov, v ktorých jasne stojí čo je a dá sa povedať, čo nie je toto Hnutie. Len z jeho života ho možno poznať. Jeho životom sú večeradlá modlitby s Pannou Máriou, jeho základom sú slová nebeskej Matky, ktoré mu určila. Preto práve jeho život musí byť čistý podľa tých jej slov, aby z neho sa dalo poznať toto Máriino dielo.

V čom bola chyba: Keď chceli títo veriaci ísť za kňazom, mali si dôkladnejšie pozrieť, o čom mu idú hovoriť, buď na stránke MKH alebo v časopise. Keby videli, že sa vec prezentuje ako „občianska iniciatíva veriacich“ – ved' taká bola aj „Sviečková manifestácia“, neorganizovali to oficiálne štruktúry Cirkvi, ani biskupi, ani kňazi, teda – ak sa už rozhodli ísť za kňazom – mohli ísť **informovať** svojho kňaza, že sa do tejto iniciatívy idú viacerí z farnosti zapojiť.

Možno by to len vzal na vedomie, ale možno by sa aj opýtal, čo od neho k tomu čakajú. Mohli odpovedať, že ho prišli len informovať, aby vedel, čo sa vo farnosti deje. Ale ak chce, môže sa aj zapojiť. – Ako? – „Ako by ste chceli, môžete aj viesť modlitbu, alebo byť len účastníkom, prípadne na konci dať kňazské požehnanie“. Toto by malo určite lepší výsledok aj do budúcnosti, ako keď prišli „s revolverom“, navyše keď už nie v prvej veci. Ale najlepšie, keby ani s takou informáciou nešli tí istí, čo už v minulosti ničím „dráždili“ kňaza.

A možno by táto Máriina výchova veľmi dobre pomohla uchrániť sa chýb nie len v Hnutí. Ved' si len pozorne prečítajme tieto Máriine pokyny:

„Každý nech sa snaží dobre robiť len svoju úlohu. O iné nech sa nestará ani nech sa neznepokojuje!“ (29. 4. 1977)

„Aj cesty, po ktorých vás vediem, sú navzájom rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu...“ (25. 7. 1977)

A každý z vás má v mlčaní a v pokore dokonale splniť túto (svoju) úlohu.“ (29. 7. 1979)

V mlčaní a v pokore... Možno si niekto povie: „Ako by bolo možné, aby vedľa seba mohlo existovať aj to čo je dobré (podľa mňa), aj to čo je zlé (podľa mňa)! Ale ak prijme tieto pokyny Matky, už tam to „podľa mňa“ nutne musí byť. Už by nemohol byť niekto tak skalopevne presvedčený, že len jeho názor je správny. – Ale či je možné, aby dva rozdielne názory oba mali právo existovať?!

Až dnes vlastne jasne vidíme, že v tom dianí okolo 25. marca aj tie „cesty medzi sebou rozdielne“ sa vyskytovali.

Prvé roky sme konali na tie výročia len večeradlo. Až o niekoľko rokov sa toho spomienkového dňa ujali aj iné kresťanské inštitúcie. Tie sa snažili, aby to bolo prijateľné aj pre neveriacich. Lenže pre neveriacich to nebolo veľmi zaujímavé. Ale tým sa odradili veriaci, pre nich zase taký program nebol lákavý. To bol každoročný skrytý zápas na pracovnom prípravnom stretnutí. Všetmožne sa nás snažili nejakým spôsobom zbaviť.

zamiesť nás pod koberec, lebo modlitby neboli vhodné pre tých, ktorých oni chceli získať. A tak sme každý rok len trpeli, akým podrazom nás prekvapia – zlé, nejasné informovanie na plagátoch, aj priamo počas programu odvedenie ľudí z miesta, kde malo pokračovať večeradlo, neraz z toho boli zmätky. Stálo to veľa sebazaprenia udržať náš modlitbový program. Ale zvládlo sa to, a v dobrom.

Dnes môžeme vidieť, že aj tieto dve rozdielne cesty – tá naša a tá iných kresťanských inštitúcií – slúžili jednému cieľu, ako to hovorí Mária: „**Aj cesty, po ktorých vás vediem, sú navzájom rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu...**“

(25. 7. 1977)

Aj to, čo oni robili, bolo potrebné pre Máriin cieľ – dostal sa ten deň do nášho štátneho kalendára, aj keď len ako pamätný deň zápasu za ľudské práva. Stal sa a zostáva spoločensky uznávaný a pripomínaný. Raz na pracovnom stretnutí ktosi prišiel s tým čo povedal vtedajší prezident Gašparovič: Bol na nejakom stretnutí prezidentov a tam každý prezident z postkomunistického bloku spomenul niečo, čo v jeho krajine symbolizuje víťazstvo nad komunizmom. Nemecký samozrejme pád berlínskeho múru, český Chartu 77, maďarský budapeštiansku ambasádu, poľský „Solidárnošč“, každý niečo, a náš prezident mal možnosť spomenúť práve „Sviečkovú manifestáciu“. A vraj tam vtedy aj usúdili, že to bol vlastne začiatok pádu komunizmu. A náš prezident vtedy vyslovene povzbudzoval a žiadal, aby sa ten deň nedostal do zabudnutia.

A našou úlohou teraz je, aby sme to „vykoľajené poznanie“ poplatné len poznaniu tohto sveta, postavili na správnu koľaj poznania z Božieho uhla pohľadu, že to bol duchovný boj a Božie víťazstvo. Nebyť toho, že je ten deň spoločensky uznaný, veru ťažko by sme mohli my teraz splniť náš diel úlohy, ak to má byť verejné svedectvo o moci Božej a o Máriinom víťazstve.

A tak si povedzme: Prečo by nemohli v pokoji existovať vedľa seba napríklad dva spôsoby prijímania Eucharistie. Prečo by tu nemohli byť dokonca potrebné tieto dve rozdielne úlohy. Čo ak sú práve obe potrebné pre Boží plán vzhľadom na ľudskú mentalitu íst

v niečom do krajnosti. Nech by každý prijímal tak, ako mu to svedomie káže. Tí, čo prijímajú do úst by plnili úlohu upozorňovania na potrebu úctivého zaobchádzania s Telom Kristovým, veď je v tom určite viac pokory nechať si od niekoho dať niečo do úst, než na ruku – tak ten názor aj vznikol. Tá druhá skupina by zas plnila úlohu Ježišovho uvoľňovania strnulosti v evanjeliom duchu, aby to neskázlo do uprednostňovania formy na úkor podstaty eucharistickej úcty. Každopádne by sa takto dosiahlo to, že by sa satan musel pratať so stiahnutým chvostom, že sa mu nepodarilo zasiať rozdelenie medzi veriacich: nepodarilo sa mu do snahy o väčšiu eucharistickú úctu pridať tú mentalitu farizejov v snahe o nábožnosť, akú poznáme z evanjelia u nich, a na druhej strane by sa mu nepodarilo dosiahnuť všeobecný zľahčený postoj k Eucharistii. Stále by tu boli tí, čo svojím „mlčky a pokorne“ si plnením tej „svojej“ úlohy jedni na jedno, druhí na druhé upozorňujú. Lebo obidve hrozby sú tu aktuálne, obe tendencie ľudia majú a satan má možnosť ich zneužiť.

„**Toto je moja hodina. Nikto nebude môcť zmariť môj plán, ktorý som už dávno pripravila pre záchranu Cirkvi... Môj plán sa môže uskutočniť len vaším prostredníctvom. Vám však neprislúcha poznať ho podrobne. Stačí, že ho poznám ja, pretože ja som vašou vodkyňou. Vy všetci musíte ochotne poslúchať moje príkazy a nechať sa mnou viesť. Nepýtajte sa ma, kam vás vediem.**“

Ja každého postavím na jeho správne miesto. Každý nech sa snaží dobre robiť len svoju úlohu. O iné nech sa nestará ani nech sa neznepokojuje!

Je mojou úlohou všetko usporiadať podľa plánu, ktorý moje Nepoškvrnené Srdce už dávno pripravilo vo svetle Božej múdrosti...

Každému z vás je určené jeho miesto.“ (29. 4. 1977)

„**Som vaša Kráľovná a vaša nebeská Vodkyňa a zjednocujem vás vo svojom oddiele, zároveň vás obliekam do svojej vlastnej nepremožiteľnej a hroznej sily proti svojim nepriateľom. Máte teda poslúchať moje rozkazy.**“ (29. 7. 1979)

LEN S PÁPEŽOM

„**Budte pevnými svedkami jednoty s pápežom a vernosti evanjeliu, ktorého ste služobníkmi. Nepozerajte na zlý príklad, ktorý vám môžu dať i vaši nadriadení a spolubratia. Pozerajte iba na hlbokú bolesť a krvavú ranu, ktorú tento rastúci odpad, šíriaci sa stále viac v Cirkvi, spôsobuje Srdcu vašej nebeskej Matky. A vlievajte balzam svojej vernosti a jednoty na otvorené a krvácajúce rany môjho Nepoškvrneného Srdca.**“ (22. 3. 1995)

„**Odhalila som vám aj diabolské a lživé úklady, spôsobované vám slobodomurárstvom, ktoré preniklo i do vnútra Cirkvi a postavilo centrum svojej moci tam, kde Ježiš postavil centrum a základ svojej jednoty. Nermúťte sa, lebo toto je súčasťou tajomstva nepravosti, ktorú Cirkev pozná už od svojho zrodu. Vskutku aj do apoštolského kolégia vstúpil satan, ktorý zviadol Judáša, jedného z dvanástich, aby sa stal zradcom.**“

V týchto vašich časoch sa tajomstvo nepravosti prejavuje v celej svojej strašnej moci.“ (5. 8. 1995)

Napriek tomuto, čo už naplno skusujeme, nám naša nebeská Matka hovorí: „Nermúťte sa!“ Napriek tomu všetkému Ona to má v rukách a jej prísľub konečného víťazstva jej Nepoškvrneného Srdca platí. Ale! – Ale máme právo „nermútiť sa“ len keď sa v tomto boji necháme ňou viesť.

„**Ja som Matka viery, som verná panna a dnes si musíte vyprosovať moju pomoc, aby ste zotrvali v pevnej viere. Preto vás žiadam poslúchať pápeža a nasledovať ho, lebo má Ježišom prisľúbenú neomylnosť. Často sa modlite 'Verím v Boha', ako vaše obnovenie vyznania viery!**“ (13. 5. 1984)

Naša nebeská Veliteľka nás dôrazne žiada o vernosť pápežovi. A k tomu nás žiada modliť sa vyznanie viery. – Ale veď vo vyznaní viery pápež spomenutý nie je, prečo to teda spája? – A veru je: „Verím v Ježiša Krista, jeho jediného Syna, nášho Pána.“ a „verím v svätú Cirkev katolícku“.

To Ježišovi Kristovi veríme, keď sme

verní pápežovi. To Ježiš nám zanechal príslub, že Cirkev na tejto skale – na pápežovi – postavenú bránu pekelné nepremôžu. To je jediné, o čom nám dal príslub, že na tejto zemi bránu pekelné nepremôžu. Satan vie, že keby aj všetko na tejto zemi zdolal, Cirkev na skale Petrovej vraj nezdolá. Aspoň by to mal vedieť, lebo to je jasné Božie slovo. Ale vo svojej pýche klame nie len nás, ale aj sám seba a stále si trúfa, že Boha premôže a tak aj to, že premôže túto poslednú vec na tejto zemi, ktorú by mal nepremôcť – a to je Cirkev, pokiaľ stojí na skale Petrovej. Poslednou podmienkou jeho víťazstva na tejto zemi je dostať spod Cirkvi túto Skalu preč, aby Cirkev na nej nestála, len tak ju môže premôcť a stať sa konečným víťazom na tejto zemi.

„Dnes sa len ten môže zachovať vo viere, kto zostane v jednote s pápežom.“ (30. 8. 1984)

Satan si vyžiadala túto veľkú skúšku Kristovho diela na zemi a Boh mu ju dovolil, aby sa Satan sám presvedčil, že nad Bohom zvíťaziť šancu nemá. Táto skúška však nemôže skončiť skôr, než si bude satan istý, že je konečným víťazom. Ak by ju Boh skončil skôr, satan by stále tvrdil, že on ešte má mož-

nosti, ktoré mu Boh nedovolil uplatniť a spochybňoval by Božie víťazstvo. Aby bolo Božie víťazstvo naozaj čisté, musí to byť tak, že to satan vyzve Boha na konečné zúčtovanie, lebo už si je istý víťazstvom. A to sa stane až keď si bude istý, že zdolal aj Skalu, na ktorej bola Cirkev postavená a že už nie je na tej Skale, až vtedy pripustí koniec skúšky.

„Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa mu zatemniť Božiu svätýňu.“ (18. 10. 1975)

Ak má satan získať tento dojem, to musí naša Veliteľka dosiahnuť taktikou svojho boja. Vo všetkých bojoch je známa táto taktika: urobiť dojem niečoho, na čo sa nepriateľ odľáka a oklame sa. Lenže Ona vie, že na čom sa má satan oklamať, na tom by sme sa veľmi ľahko mohli oklamať aj my. Preto nám už dávno popredu stále zdôrazňuje jediné čo nás zachráni, keď ostaneme verní pápežovi, nech by to vyzeralo akokoľvek...

... Nech by to vyzeralo akokoľvek. – Aj v tom nám pomôže tá jej výchova, ktorou nás vychováva pre našu službu

v jej diele.

Druhá vec, ktorú musíte urobiť po svojom zasvätení sa môjmu Nepoškrvnenému Srdcu, je ponechať sa mnou vychovávať spôsobom, ktorý je u každého iný. Aj cesty, po ktorých vás vediem, sú navzájom rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu...“ (25. 7. 1977)

Aj tu už vidíme prvky bojovej taktiky, ktorou sa nemáme dať oklamať – nejakým iným spôsobom a inou cestou niekoho.

„Každý nech sa snaží dobre robiť len svoju úlohu. O iné nech sa nestará ani nech sa neznepokojuje!“ (29. 4. 1977)

Je mojou úlohou hodnotiť a posudzovať pápeža? – Nie! To nie je moja úloha. Teda tým sa nezaobieram, nestarám a neznepokojujem, ale poslúcham Máriu:

„Vy všetci musíte ochotne poslúchať moje príkazy a nechať sa mnou viesť.“ (29. 4. 1977)

A Mária mi hovorí:

„Vráťte sa všetci na cestu plnej, učenívej a poslušnej jednoty s pápežom, ak chcete zotrvať v pravej viere a vernosti Kristovi a jeho evanjéliu.“ (8. 2. 1990)

O poslušnosti

(Rozjímanie neznámeho jezuitu z 18. storočia)

Panna Mária a Jozef, rodom z kmeňa Dávidovho, šli z Nazareta do Betlehema, aby sa tu nechali započítať podľa nariadenia cisára Augusta, ktorý týmto chcel zistiť, aký veľký je jeho majetok a preto nariadil sčítanie všetkých v jeho impériu.

Či bol vládár, ktorý tento príkaz vydal, vedený pohnútkou skutočného záujmu, alebo len pýchou, to neskúmali. Bolo vydané nariadenie o ktorom vedeli, teda vzápätí ho išli splniť.

Keby Augustus bol poznal Pannu Máriu, povedal by jej, čo povedal kráľ Asureus Ester: „Lebo nie pre teba, ale pre všetkých ostatných je ten zákon ustanovaný.“ (Est 15,13). Ale tento zákon zahŕňal aj ju, ako aj ostatných, poslúchla teda ako i ostatní a ešte oveľa lepšie: nekonala to s reptaním, ale s pokorou a trpezlivosťou.

V nariadení vlárdára Panna Mária videla len Božiu vôľu. Zdalo sa jej, že je

toto nariadenie prostriedkom Božej prozreteľnosti, ktorému sa jednoducho podvolila.

Poslušnosť teda nepozná argumenty ani otáľanie, vždy koná v jednoduchosť: Jednoduchosť je známkou poslušnosti. Nič sa tak neprotiví duchu poslušnosti ako telesná múdrosť, ktorá chce vždy vidieť a skúmať.

Áká by to bola poslušnosť, keby nariadenia tých, ktorí majú právo rozhodovať, boli podrobené tým, ktorí majú povinnosť poslúchať?

Ak aj pozemský pán, ktorý vydáva rozkazy, by si nezaslúžil našu poslušnosť, ale najvyšší Pán, ktorého reprezentuje, si ju zaslúži.

Áno, je pravda, že ten, kto nariaduje, sa môže myliť. Ak však nenariaduje nič, čo je v rozpore so zákonom Božím, naša poslušnosť v tomto prípade nemôže byť predmetom omylu: vždy je pred Bohom záslužná.

Učia nás o tom svätci, že je záslužnejšie konať malé veci z poslušnosti, než vykonať zázraky z našej vlastnej vôle.

Svetská múdrosť pohŕda pokornou jednoduchosťou poslušných duší, lebo nemôže prijať veci Božieho Ducha (porovn. 1Kor 2, 14). Čo však súdy tohoto sveta znamenajú pre tých, ktorí sa riadia evanjéliom?!

Treba ale mať na pamäti, že nie každý skutok poslušnosti je záslužný. Ak poslúchame len preto, že ten, čo vydáva rozkazy, je pre nás „dobrý“, naša poslušnosť je len prirodzená. Nemôžeme čakať inú odmenu, len ľudskú.

I keď sa naša poslušnosť týka Boha, je často zmiešaná s mnohými nedokonalosťami a chybami, ktoré nás vzdalujú od zásluh.

Poslušnosť by pre nás nemala byť ťažká, ak myslíme menej na človeka, ktorého poslúchame a viac na Boha, ktorého poslúchnuť musíme. Podľa Svätého písma: *Kto však vie poslúchať, bude hovoriť naveky.* (Pr 21,28).

Vlastná vôľa je zdrojom chýb a nerestí, ale poslušnosť, ktorá očisťuje a posväcuje naše motívy, nás uchráni od mnohých chýb a polutovaniahodného a zahŕňa v sebe Božie uznanie.

Tlačová správa k 25. novembru 2022
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

**Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie
– Bratislavského veľkého piatku
do vlastných radov veriacich,
ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle
na Slovensku:**

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na
cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru
divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Komunizmus padol. Ale prečo je tu ešte toľko zla, že sa z jeho pádu ani nevieme tešiť? – Lebo to nie je koniec boja a víťazstva nad Zlým. Biblia vo svojej záverečnej knihe, Apokalypse, ktorá je jedinou prorockou knihou Nového zákona, hovorí až príliš jasne o tejto etape dejín: Na nebi sa ukázalo veľké znamenie, žena odetá slnkom, pod nohami mesiac a okolo hlavy koruna dvanástich hviezd. Proti nej sa postavil veľký červený drak, ktorý bojuje proti nej. Toto sa prv považovalo za všeobecný boj proti Cirkvi. No v tom roku 1917, keď sa od mája do októbra zjavovala vo Fatime Mária a zjavenia ukončila vopred prisľúbeným veľkým „slniečnym zázrakom“ a hneď sa proti nej postavil násilný drak červenej revolúcie, zrazu sme uvideli veľmi presné proroctvo. Azda nič, čo bolo v dejinách obrazne predpovedané, sa neukázalo zrazu tak reálne, ako tento obraz: Na nebi znamenie – Žena odetá slnkom a proti nej veľký červený drak ateistickej revolúcie. Biblia však ďalej hovorí o drakovi, ktorý odovzdal svoju moc šelme. Násilie ateizácie, ktorú predstavoval drak, skončilo, ale výsledok svojho pôsobenia, oslabenú vieru, odovzdal šelme. Tá neútočí násilne, ale zákerne a skryto. Je to celé však jeden útok tejto poslednej veľkej skúšky viery, ten ešte neskončil pádom komunizmu.

Ako Dávidovi dal Boh poznať, že s vierou v neho premohol leva a medveďa a tak ho posmelil aj do boja proti Goliášovi. Aj nám ukázal ako a akými zbraňami zázračne padol drak komunizmu, aby sme tak mali odvahu vykročiť aj proti šelme praktického ateizmu.

Aj proti nemu zostáva kľúčovou silou zasvätenie Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu. Proti mocenskému ateizmu, vnučenému svetskou mocou, bolo potrebné zasvätenie vedením Cirkvi, ktorému je svet zverený. Proti praktickému ateizmu, roztrúsenému v dušiach, je potrebné zasväcovanie sa všetkých ľudí, seba samých aj tých, ktorí sú nám komu zverení.

Aj Dávid okrem vyznania viery musel prikročiť aj k bojovému skutku, tak aj pre pád komunizmu bol okrem sily zasvätenia sveta potrebný aj fyzický skutok postavenia sa proti nemu – skutok viery. A tak môžeme počítať, že aj pre konečné víťazstvo Boha na tejto zemi bude okrem zasvätenia a modlitieb vo

večeradle s Máriou na vyprosenie nového vylitia Ducha Svätého potrebný aj skutok viery – tej divotvornej viery, ktorú celý tento rok vytrvalo hľadáme a vyprosujeme. Na ten sa odhodláme v sile zasvätenia sveta aj nás samých Nepoškvrnenému Srdcu Márie možno opäť na niektorý výročný deň 25. marca.

A čo sa má diať toho 25. marca 2023? – To nevieme, ale určite sa dozvieme. Veď to nie je náš plán, ktorý uskutočňujeme. Ale ako sme boli k nemu privedení, tak veríme, že budeme vedení aj naďalej, aj v tom, čo sa má diať toho budúceho 25. marca. Tak, ako nám pandémie vo svetle Ducha Svätého ukázala, že nemáme takú vieru, akú by tu Ježiš hľadal, podobne nám aj potom ukáže, ak ju už budeme mať, na čo ju máme použiť. Vieme len to, že keď má nastať Kristovo víťazstvo na tejto zemi, musí tu na zemi nájsť vieru, ktorú sprevádzajú tie znamenia, o ktorých hovoril. Teda divotvornú vieru. A už vieme, že tú si máme vyprosovať. A teda vieme, že v konečnom dôsledku pôjde o vyprosenie zázraku druhých Turíc.

Možno tu v marci 2023 bude niečo také, na čom bude možné vydať svetu svedectvo o tej viere. Ale ak tu aj nebude vtedy nič také, na čom by sa mala naša divotvorná viera osvedčiť, tak jedno vieme určite, že máme urobiť: Stretnúť sa na pamätnom mieste v Bratislave a na tých miestach na celom Slovensku, ktoré sa po celý tento rok stali miestami nášho verejného vyznania viery vo večeradlách modlitby s Máriou a tam uplatiť našu divotvornú vieru na vyprosovanie milosti zázraku obrátenia pre Slovensko i pre svet.

Ako komunizmus padol zázrakom, tak padne aj všetko ostatné zlo našej doby zázrakom. Preto je potrebná naša divotvorná viera. Bude to zázrak nových Turíc, ku ktorému nás privedie naša nebeská Matka, ktorú nám Boh predpovedal ako veliteľku proti pekelnému hadovi už v Raji a ktorej nás odovzdal náš Spasiteľ, Ježiš Kristus z kríža ako ovocie svojej výkupnej obety. Takto nám to predpovedá aj Katechizmus: „Kráľovstvo sa teda neuskutoční dejinným triumfom Cirkvi na spôsob postupného pokroku, ale víťazstvom Boha nad posledným útokom zla.“ (KKC 677).

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlime vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrvávaním v tom úmysle – prosme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

Tlačová správa k 25. decembru 2022
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie – Bratislavského veľkého piatku do vlastných radov veriacich, ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle na Slovensku:

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Proti zlu našej doby samo nebo určilo konkrétnu zbraň: Zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Márie. Keby bolo bývalo vykonané zasvätenie Ruska, ako to žiadalo zjavenie vo Fatime, nemusel sa komunizmus rozšíriť z neho do sveta. Keď sa už rozšíril, bola požiadavka zasvätiť celý svet pápežom spolu s biskupmi sveta. Všetci pápeži ako po sebe nasledovali, ho vykonali, no bez spojenia s biskupmi. Kým nebola táto zbraň použitá podľa požiadavky, celých 67 rokov sa nedalo s komunizmom pohnúť. Až po tomto zasvätení 25. marca 1984 pápežom spolu s biskupmi, komunizmus padol, a to nesporne zázračne.

Už nie len „slniečny zázrak“ vo Fatime z 13. októbra 1917 potvrdzoval, že táto požiadavka zasvätenia je naozaj požiadavkou neba, ale aj to, že skutočne splnilo, čo sa od neho očakávalo. Po jeho uskutočnení sa komunizmus naozaj priam sám rozplynul.

Naozaj, nie sme sirotami, hodenými medzi živly sveta, ale sme Božími deťmi, o ktoré On sa stará a naozaj nás vedie za ruku dejinami a dáva nám poznať, čo je pre nás záchranou.

Ale je tu niečo naozaj zvláštne:

Prečo pápež Ján Pavol II. zvolil pre toto zasvätenie práve 25. marec, prečo nezvolil niektorý fatimský deň, napríklad 13. mája, októbra alebo prvú sobotu mesiaca. Ale zvolil si taký deň, na ktorý už Cirkev má iný, veľmi významný titul, a to sviatok Zvestovania príchodu Spasiteľa, Ježiša Krista, Syna Božieho, na tento svet.

Zdá sa však, že to bolo Božím riadením, ktorým nám práve chcel Boh niečo povedať a dá sa tomu porozumieť:

25. marca slávime pamiatku, keď Boh dostal z tejto zeme Máriino „áno“ pre prvý príchod Ježiša Krista na tento svet.

25. marca v roku 1984 dostal Boh veľké „áno“ od celej Cirkvi, apoštolského zboru pastierov ľudu celého sveta. Bolo to „áno“, ktoré Boh očakával na premoženie toho posledného útoku zla, o ktorom hovorí Božie zjavenie slovami Katechizmu: „Pred Kristovým príchodom musí Cirkev prejsť poslednou skúškou, ktorá otrasie vierou mnohých veriacich.“ (KKC 675) Teda

toto „áno“ bolo potrebné na premoženie toho posledného útoku zla, aby mohol Kristus prísť v sláve, ako je predpovedané.

Toto bolo teda „áno“ zeme pre druhý príchod Krista, aby sa jeho druhý príchod mohol udiať v sláve, ako to Cirkev od svojho počiatku očakáva. Vôbec nie je teda nepatričné, že sa toto zasvätenie udialo na sviatok Zvestovania prvého príchodu Krista, lebo bolo vlastne zvestovaním jeho druhého príchodu v sláve. A práve v tento deň, teda v sile tohto zasvätenia, sa veriaci postavili proti ateistickému komunizmu a práve tak to bolo aj účinné. **Preto čakáme teraz opäť na 25. marec**, aby sme v sile toho zasvätenia sveta sa postavili s vierou, ktorú si vytrvalo vyprosujeme, aj proti súčasnému aj všetkému ostatnému zlu našej doby až do konečného víťazstva.

Túto skúšku nám prišla vo Fatime predpovedať Matka Božia, Mária, ale nás ňou aj previesť. Sme teda v záverečnej etape pred druhým Kristovým príchodom, ktorý bude v sláve a ktorý sa už začal. Ako hovorí novodobé proroctvo: „Ako Mária pripravila prvý príchod Krista, tak pripraví aj jeho druhý príchod.“ (Sv. Grignion) A už sa to deje. Aj pri jeho prvom príchode o ňom najprv vedela len Mária, potom pastieri, Simeon, mudrci z Východu, až po rokoch celý národ. Aj teraz o ňom vieme najprv my v záhrade Máriinho Nepoškvrneného Srdca, potom ho spoznáme v sile jeho eucharistickej prítomnosti, napokon aj tak, ako ho videli apoštoli odchádzať. To môže byť ešte celá časovo dlhá etapa, ale krásna, keď sa bude naplňovať a napokon aj naplní: „Sláva Bohu na výsosti a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlíme vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrúvaním v tom úmysle – prosíme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

Tlačová správa k 25. januáru 2023
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie – Bratislavského veľkého piatku do vlastných radov veriacich, ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle na Slovensku:

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Kde sa berie zlo na svete? – Boh je dobro. Dokonca Biblia hovorí, že Boh je láska, to je ešte viac – to je dobro, ktoré sa chce dávať. To ho viedlo k stvoreniu sveta viditeľného i neviditeľného. Jeho vrcholom sú bytosti rozumové, anjeli a ľudia, no aby mohol s nimi komunikovať a zdieľať sa s nimi v láske a nie z donútenia, dal im slobodu. A to tak dokonale, že sa mohli rozhodnúť i proti nemu. V slobode sa generuje dobro aj zlo. Boh vo svojej dokonalej spravodlivosti dovoľuje vzniknúť i niečomu proti sebe samému, teda zlu. Len v takom prostredí sa osvedčí, čo je hodné a spôsobilé božského života so samým Bohom vo večnosti a čo sa z neho samo dobrovoľne vylučuje.

Z Biblie vieme, čo bolo pred nami: v duchovnom svete, ktorý je pôvodnou realitou, dokonalou, nemennou a večnou, z takej situácie slobody nastal boj, vzburá proti Bohu, jeho odmietnutie a nahradenie ho sebou samými. Na túto vzburu padlých anjelov verní anjeli pod vedením jedného z nich, archanjela Michala, Boha ubránili a padlí anjeli boli z neba vyhodení.

Keď sa Boh rozhodol stvoriť nové rozumové bytosti, ľudí, a keď im chcel dať tiež úplnú slobodu, nemohol ich stvoriť do neba, aby tam, kde už vládne pokoj a dobro, svojou slobodou neurobili to, čo vidíme, že dokázali na zemi. Preto na čas skúšky stvoril hmotu, hmotný svet, aj tieto bytosti umiestnil do dočasného hmotného tela. Až tí, čo sa osvedčia, idú do života s Bohom a jeho vernými.

Tu však môže nastať mnohá nespravodlivosť, lebo tu jednak sami ľudia sa majú možnosť deliť a postaviť proti sebe i proti Bohu, a navyše tu má prístup aj Boží nepriateľ, diabol, ktorý nezískal moc v nebi a chce ju získať tu na zemi. Boh dopustil zástupnú skúšku ľudstva na prvých ľuďoch, no diabol v nej vyhral. A teraz celé ľudské dejiny sú o tom, aby sa navrátil pôvodný stav – Božie kráľovstvo na zemi a aby bol aj z nej diabol so svojimi prívržencami vyhodený tak, ako bol prv z neba.

No a tieto dejiny spásy poznáme z Biblie, ako Boh vedie ľudí k sebe, z najkrutejšieho barbarstva najprv od krutej pomsty za urážku smrť, len k rovnakej odplate: „Oko za oko, zub za zub“.

Napokon, učením jeho Syna, Ježiša Krista, až k láske k nepriateľom, teda k premáhaniu zla dobrom.

Každý hriech, každé odmietnutie Boha, dáva moc nad svetom do rúk diabla. Keď tej moci diabol nazbiera priveľa, domáha sa a Boh mu dovoľí uplatniť túto získanú moc. Za vklady svojich verných môže mnohé zlo vyplatiť, svojich verných vykúpiť, aspoň poslať diabla inam, než by chcel, ako Ježiš poslal diabla z posadnutého človeka do čriedy sviň. Najradšej Boh vykupuje duše pre večný život a diabla pošle uplatniť svoju moc v telesnom utrpení.

Tento postup potvrdila aj Mária vo Fatime, povedala, ak sa ľudstvo nepolepší, po práve končiacej prvej svetovej vojne príde druhá, ešte horšia vojna. A dala aj znamenie, ktoré aj prišlo a po ňom prišla aj vojna. Teda naša hriešnosť to je, čo umožňuje zlo na zemi, aj vojnu. Boh musí potom neraz dopustiť utrpenie nevinných, aby vykúpil to, čo chce Boh v prvom rade uchrániť – duše pre večnosť.

Potom niekto povie: „Ako môže Boh dopustiť utrpenie nevinných detí!“ – Pritom si ten dotyčný neuvedomí, že možno práve jeho vlastný hriech, jeho odmietanie Boha, umožnilo diabolovi získať moc a tak práve on sám je príčinou utrpenia toho dieťaťa, na ktoré sa proti Bohu odvoláva.

To obligátne: „Nikoho som nezabil“ je ešte málo, veľmi málo. Aj keby niekto k ľuďom nebol zlý, ani to nestačí, ak je nevďačný voči svojmu najväčšiemu Dobrodincovi, ktorým je Boh. To je najväčší hriech – najväčšie víťazstvo diabla. Privoláva najväčšie zlo a utrpenie na túto zem. Len návrat ľudstva k Bohu je našou záchranou.

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlime vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrúvaním v tom úmysle – prosme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

OSVIETENIE SVEDOMÍ

(Prednáška vo večeradle MKH vo Fatime 2022)

Táto téma je v „modrej knihe“ prítomná v štyroch posolstvách.

1) 22. mája 1988. „**Duch Svätý otvorí svojou Božskou láskou brány srdca a osvieti všetky svedomia. Každý človek sa uvidí v spalujúcom ohni Božej pravdy. Bude to akoby súd v malom.**“ Už toto proroctvo Panny Márie je veľmi jasné a budeme ho komentovať.

2) 2. októbra 1992. „**Keď sa to stane, bude to taká veľká vec, aká sa nikdy nestala od stvorenia sveta. Bude to akoby malý súd, a každý uvidí vlastný život a všetky skutky v Božom svetle.**“ Je zaujímavé všimnúť si hneď, že tento text z roku 1992 je o oznámení troch anjelov, ktoré sa nachádza aj v Zjavení 14, 6-13, kde sa píše: „Prišla hodina Božieho súdu!“ Aj keď „v malom“, bude to Boží súd.

3) 22. mája 1994. V tomto posolstve je osvietenie svedomí opísané ako univerzálne vylíatie Ducha Svätého: „**Je potrebné nové a univerzálne vylíatie Ducha Svätého, aby ste dospeli do tak veľmi očakávanej novej doby... Duch Svätý vydá svoje dokonalé svedectvo o Synovi, pripraví srdcia a duše na prijatie Ježiša, ktorý sa k vám vráti v sláve.**“ Čiže toto osvietenie svedomí predchádza a pripravuje na Ježišov návrat v jeho sláve. Bude súvisieť s oznámeným víťazstvom Nepoškvrneného Srdca Panny Márie:

„**Moja hodina je hodinou Ducha Svätého. Víťazstvo môjho Nepoškvrneného Srdca sa uskutoční zároveň s veľkým zázrakom druhých Turíc. Z neba zostúpi nový oheň a očistí celé ľudstvo, ktoré sa vrátilo k pohanstvu. Bude to akoby súd v malom a každý sa uvidí vo svetle Božej pravdy.**“

Tu vidíme tajomný súvis medzi týmito osvietením svedomí, novými Turícami a víťazstvom Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Zdá sa, že všetko sa udeje naraz a bude predchádzať i pripravovať na Kristov slávny návrat. Panna Mária upresňuje, že to bude „nový oheň“, nová vec, čiže niečo, čo ešte nepoznáme.

Potom hovorí Panna Mária o účinkoch tohto osvietenia, avšak to si všimneme neskôr.

4) 4. júna 1995.

Toto posolstvo preberá a vysvetľuje celú tému, uvediem ho ďalej.

V BIBLIÍ

Táto téma je prítomná v Biblii, keďže ide o jednu z charakteristík veľkého „Pánovho dňa“, ktorý musí byť medziným „príchodom Slnka spravodlivosti, ktoré osvieti a svojimi lúčmi prinesie uzdravenie“ – Ma-

lachiáš 3, 20.

Jednou z charakteristík Pánovho dňa je aj téma veľkého svetla v deň súdu. Zdá sa, že súčasťou témy osvietenia svedomí je Pánov deň, aj keď by bolo potrebné rozlišovať medzi „súdom v malom“ a veľkým súdom, posledným súdom po všeobecnom zmŕtvychvstaní tiel.

Živí nádej

Túto tému, tak trochu neznámu, som chcel preštudovať z pohľadu cirkevnej tradície, nakoľko ju poznám, pretože pokladám za dôležité napojiť sa na rôzne témy, ktoré živia našu nádej v týchto veľmi búrlivých časoch, ktoré priviedli už mnohých k strate viery alebo k zúfalstvu.

My musíme byť nositeľmi nádeje, ktorú vkladá Panna Mária do nás, s prísľubom jej konečného víťazstva, ktoré nemôže sklamať nie preto, že pochopíme zmysel okolností, ale preto, že Boh je verný svojim prísľubom. Toto je opravdivý úkon nádeje: nie v to, že zajtra bude lepšie, to je ešte príliš ľudské. Ale dúfať, že Boh je svojim prísľubeniam verný a nikdy nás nesklame (dúfať hrdinsky, aj proti tomu, ako veci vyzerajú na pohľad).

Panna Mária chce z nás urobiť svedkov viery a nádeje, nositeľov Kristovho svetla, apoštolov posledných čias (8. júna 1991) vo svete zahalenom temnotou.

(Napríklad pred dvoma rokmi na Veľkú noc boli kostoly prázdne a v temnote: bol to čas, aby sme uplatnili Máriino proroctvo „**keď bude všetko zahalené do temnoty, ja sama budem vašim svetlom a povediem vás, aby ste splnili to, čo si praje moje Nepoškvrnené Srdce.**“ 15. marca 1975).

Čitateľ, ktorý si zvykol čítať „modrú knihu“ vie dobre, že Panna Mária nás vždy privádza k nádeji, aj keď opisuje kríž celej Cirkvi, ako to robí aj v tretom fatimskom posolstve. Aj pre Cirkev je kríž len prechodnou, výkupnou etapou, ako to hovorí viackrát (napríklad 1. januára 1980), ide o nevyhnutnú etapu pred vzkriesením (pozri Katechizmus Katolíckej cirkvi 677), pred oznamovaným víťazstvom.

„Ako sa vidia osoby v zrkadle“

V tomto opise výkupného utrpenia Cirkvi, presne počas tretieho fatimského zjavenia opisuje sestra Lucia jeden detail, ktorý zodpovedá podľa mňa osvieteniu svedomí:

„A v nesmiernom svetle, ktorým je Boh, sme videli: niečo podobné tomu, **ako sa vidia osoby v zrkadle, keď pred ním prechádzajú.**“ Môžeme teda povedať, že sa videli akoby v zrkadle, ako sa človek vidí v Božom svetle.

Tento fakt nachádzame aj v slovách máleho Františka z Fatimy, ktorého citoval Ján Pavol II. v známej kázni 13. mája 2000. Je aj vysvetlením MKH. Zopakujem ju, lebo pripomínam, že don Stefano v nej videl, ako hovorieval, celé vysvetlenie vzniku MKH.

„Podľa Božieho plánu prišla z neba na túto zem Žena odetá slnkom (Zjv 12, 1) hľadať maličkých, ktorých Otec uprednostňuje. Hovorí k nim s materinským hlasom a srdcom.“

„Podľa Božieho plánu“: znamená to, že Hnutie nie je ľudský plán ani myšlienka dona Stefana. Pochádza od Boha. Sme tam podľa **Božieho plánu**, nie z ľudskej myšlienky. Aj po 50 rokoch. Pripomíname si nie osobitnú udalosť, ale Boží plán.

„Prišla z neba na túto zem Žena odetá slnkom (Zjv 12, 1) hľadať maličkých, ktorých Otec uprednostňuje“: čiže charakteristikou členov Mariánskeho kňazského hnutia číslo 1 je **malosť**, ako výsledok zasvätenia sa Panne Márii: sme „dvojmesačné deti v jej náručí“, čo zdôrazňoval don Stefano. Ak sme maličkí, **Ona nás hľadá** a berie si nás. Ak sme veľkí, Ona nás nemôže vziať do náručia a necháva nás našej sebestačnosti.

„Žena odetá slnkom“. To znamená, že žijeme v **apokalyptických časoch**, časoch konečného boja medzi Ženou odetou slnkom a veľkým drakom, ktorý ovláda zem na čas, ktorý mu bol udelený, ohraničený čas, ktorý sa končí, pretože na konci bude víťazstvo patriť jedine Ježišovi a Márii (19. decembra 1973). Sme teda v čase draka zo Zjavenia 12-13 a v dôsledku toho v čase „Božieho súdu“, ako je to napísané v Zjavení 14, ktoré sme pred chvíľou citovali.

„Hovorí k nim s materinským hlasom a srdcom,“ preto je potrebné **mať srdce a oči dieťaťa**, aby sa mohol pochopiť Matkin hlas a srdce, ktorá k nám hovorí hlavne prostredníctvom svojej „modrej knihy“. Kto je ako dieťa, rozumie všetkému a stále rastie v živote podľa Márie. Kto je veľký, lebo si myslí, že vie všetko, nerozumie ničomu a zanedbáva „modrú knihu“ (9. novembra 1984: „nepočúvali viac moje posolstvá, nerozjímali nad nimi a nežili podľa nich“) a nevedomouje si, že zanedbáva nesmierny poklad.

Don Stefano takto často komentoval tento začiatok kázne sv. Jána Pavla II.

Ponúknuť sa ako obeta odčiniovania

Kázeň pokračuje ďalej: Panna Mária ich pozýva „ponúknuť sa ako obety odčiniovania, pretože je ochotná priviesť ich bezpečne až k Bohu.“

Tu je naše hlboké povolanie: byť **obeta-mi odčiniovania**, pretože „príliš veľa duší ide do pekla“ v týchto našich časoch, lebo „nikto sa za nich nemodlí a neobetuje“. Ale ak niektorí prijímú tento postoj obetí **na oltári Nepoškvrneného Srdca Panny Márie**

(2. februára 1981), vtedy mnohé duše do pekla neprídu. V nebi uvidíme, ako sa o to naša Mama snažila **naším prostredníctvom** (v „modrej knihe“ opakuje Panna Mária výraz „naším prostredníctvom“ 91-krát, je to veľmi dôležité naliehanie).

„Ako sa vidia osoby v zrkadle“

Všimnime si, čo nasleduje v homílii pápeža Jána Pavla II.:

„A hľa, uvideli vyjsť z materských rúk svetlo, ktoré prenikalo do ich vnútra tak, že sa cítili byť ponorení v Bohu, ako keď sa osoba – oni sami to tak vysvetľovali – pazerá do zrkadla. Neskôr si František, jeden z troch vizionárov, všimol: „Horeli sme v tom svetle, ktorým je Boh a nezhárali sme.“

Podľa mňa to úplne súvisí s osvietením svedomí. Bude to chvíľa, v ktorej sa všetci uvidíme v samotnom Božom svetle, takí, akých nás vidí Boh, bude to ako zrkadlo, v ktorom uvidíme seba samých tak, ako nás vidí Boh. Bude to niečo spaľujúce a zároveň nespajujúce, totiž nespajujúce fyzicky, ale veľmi spaľujúce morálne a duchovne, ako sme to čítali na začiatku posolstva z 22. mája 1988: „**Každý človek uvidí seba samého v spalujúcom ohni Božej pravdy**“.

„Duch Svätý príde“

Toto posolstvo z 22. mája, ako aj zo 4. júna 1995, boli dané na slávnosť Zoslania Ducha Svätého. Ako sme videli, Panna Mária vytvára veľmi pevné a jasné puto medzi druhými Turícami a výnimočným fenomenom osvietenia svedomí.

Panna Mária dôrazne hovorí, že aj my musíme naliehavo opakovať naše vyzvanie: „Príď, Duchu Svätý, príď na mocný príhovor Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, tvojej milovanej nevesty“, pretože táto modlitba zakaždým urýchľuje príchod Druhých Turíc.

„Duch Svätý príde“ je názov posolstva z 22. mája 1994. Hovorí: „Čas druhých Turíc prišiel. **Duch Svätý príde ako nebeská rosa milosti a ohňa, ktorá obnoví celý svet. Pod jeho neodolateľnou činnosťou lásky** sa Cirkev otvorí k prežívaniu novej éry svojej najväčšej svätosti a zažiarí takým silným svetlom, že pritiahne k sebe všetky národy sveta.

Duch Svätý príde, aby sa uskutočnila vôľa nebeského Otca a svet znova odrážal jeho veľkú slávu. Duch Svätý príde, aby založil slávne Kristovo kráľovstvo, bude to kráľovstvo milosti, svätosti, lásky, spravodlivosti a pokoja.“ (Citujem znova:) **Svojou Božskou láskou otvorí brány srdca a osvieti všetky svedomia. Každý človek sa uvidí v spalujúcom ohni Božej pravdy. Bude to ako súd v malom.**

Potom prinesie Ježiš Kristus na svet svoje slávne kráľovstvo. Duch Svätý príde prostredníctvom víťazstva môjho Nepoškvr-

neného Srdca. Preto vás všetkých pozývam vstúpiť do večeradla môjho Srdca.“

Chronologicky a prakticky:

Ak mám pokračovať chronologickým a praktickým spôsobom, čo tu Panna Mária povedala, komentoval by som to takto:

1. Večeradlá s naším vyzvaním, aby Duch Svätý prišiel.

2. Víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, v ktorom príde.

3. Príchod Ducha Svätého.

4. Osvietenie svedomí, o ktorom sa tu sčasti píše. Ešte sa k tomu vrátim. Potom tu máme udalosti, ktoré sa uskutočnia:

Vtedy sa vyplní Otcova vôľa a nastane príchod Pána Ježiša v sláve vo svojom defintívnom kráľovstve „života a pravdy, milosti a svätosti, lásky, spravodlivosti a pokoja,“ ako sa to hovorí v liturgii, počas preface na sviatok Krista Kráľa.

Prakticky to znamená, že nemáme zvedavo chcieť vopred poznať udalosti a okolnosti (Panna Mária hovorí, že zvedavosť je pasca, pokušenie – 1. marca 1980), ale musíme robiť večeradlá. V týchto večeradiach máme vždy začínať daným vyzvaním (dajme si pozor, aby sme mu zostali verní a nevy-mýšľali náhradné invokácie), zostúpi Duch Svätý a pripravuje nás medziimým na toto „osvietenie svedomí“, o ktorom hovoríme.

V čom bude spočívať?

Avšak v čom bude spočívať táto veľmi výnimočná udalosť?

Zostáva nám citovať posolstvo zo 4. júna 1995. Podnet si znova berie Panna Mária zo sviatku Zoslania Ducha Svätého, aby vysvetlila tajomstvo tohto osvietenia svedomí, ako podstatný prvok tak očakávaných druhých Turíc. Myslím, že môžeme znova čítať celú našu „knihu“ na základe tejto súbežnosti (napríklad 1. januára 1995). Tak budeme mať snáď ešte mnohé ďalšie indikácie na to, aby sme pochopili, v čom spočíva toto osvietenie svedomí.

4. júna 1995:

„(V tento deň Turíc) som bola s apoštolmi a učeníkmi vo večeradle v Jeruzaleme, keď sa uskutočnil zázrak zoslania Ducha Svätého vo forme ohnivých jazykov. **S radosťou som videla zázrak ich úplnej premeny. Z ustráchaných a bojazlivých, akými boli predtým, vyšli z večeradla odvážni a neohrození svedkovia Ježiša a jeho evanjelia.**

V duchovnom večeradle môjho Nepoškvrneného Srdca sa dnes musí uskutočniť zázračná udalosť druhých Turíc, ktoré vyzývate a očakávate. Zázračné ohnivé jazyky zostúpia na Cirkev a na celé ľudstvo.

– Božské ohnivé jazyky prinesú teplo a život ľudstvu, ktoré sa zmrazilo egoizmom, nenávisťou, násilím a vojnami. Takto

sa vyprahnutá zem otvorí vanutiu Božieho Ducha, ktorý ju premení na novú a nádhernú záhradu, v ktorej si Najsvätejšia Trojica postaví svoj trvalý prilytok medzi vami.

– Ohnivé jazyky zostúpia, aby ožiarili a posvätili Cirkev, ktorá prežíva pochmúrnou hodinu Kalvárie. Bijú jej pastierov, zraňujú jej stádo, opúšťajú a zrádzajú ju jej vlastní, je vystavená búrlivému vetru bludov, preniknutá stratou viery a apostázou.

Boží oheň Ducha Svätého ju uzdraví z každej choroby, očistí ju od každej škvrny a každej nevery, oblečie ju do novej krásy, pokryje ju svojím jasom tak, aby mohla nájsť svoju jednotu a svätosť a aby vydávala svetu plné, univerzálne a dokonalé svedectvo o Ježišovi.

– Ohnivé jazyky zostúpia na vás všetkých, mojich úbohých synov, ktorých satan a všetci zlí duchovia, ktorí v týchto rokoch dosiahli svoje veľké víťazstvo, tak veľmi klamú a zvädzajú.

Takto budete ožiarení týmto božským svetlom a uvidíte sa sami v zrkadle Božej pravdy a svätosti. Bude to ako súd v malom, ktorý otvorí dvierka vášho srdca, aby prijalo veľký dar Božieho milosrdenstva.

Duch Svätý teda uskutoční nový zázrak univerzálnej premeny v srdci a v živote všetkých: hriešnici sa obrátia, slabí nájdu oporu, chorí nadobudnú uzdravenie, tí, čo sa vzdialili, sa navrátia do Otcovho domu, tí, čo sú oddelení a rozdelení, dospejú k plnej jednote. Takto sa naplní zázrak druhých Turíc. Uskutočnia sa s víťazstvom môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.

Je to takmer celé posolstvo zo 4. júna 1995.

22. mája 1994

V posolstve z 22. mája 1994 pokračuje Panna Mária o účinkoch osvietenia:

„Tak sa hriešnici navrátia k milosti a k svätosti, zblúdili na cestu dobra, tí, čo sa odvrátili, navrátia sa do Otcovho domu. Chorí dosiahnu úplné uzdravenie...“

Avšak pridáva ďalšiu vec: „**Pyšní, nečistí a zlí satanovi spolupracovníci budú navždy porazení a odsúdení.**“

Čiže tvárou v tvár voči tejto výnimočnej milosti bude každý postavený pred vlastné voľby a niektorí, príliš zatvrdnutí v hriechu, alebo už zapredaní satanovi, sa odmietnu obrátiť (porov. Zjv 22, 11).

13. mája 1988

Rovnaké doplnenie opisu nachádzam v posolstve z 13. mája 1988, ktoré predchádza posolstvu z 22. mája 1988: „**Srdce Ježišovo sa chystá vyliť prúdy svojej Božskej milosrdnej lásky. Pre svet nastala hodina veľkého milosrdenstva. Zostúpi ako rosa na každú ranu, otvorí najtvrdšie srdcia, očistí duše ponorené do hriechu, hriešnikov privedie k obráteniu a všetkým udelí milosť úplnej obnovy.**“

Je to doplnenie opisu účinkov tohto osvietenia svedomí: „otvorí sa zatvrdnuté srdcia, privedie hriešnikov k pokániu“.

„Súd v malom“

Myslím teda, že v deň, keď sa uvidíme „na tomto súde v malom“, v Božom svetle, ktorým je Boh sám, keď sa uvidíme pred Bohom takí, akí sme a pred sebou samými ako v zrkadle, vtedy budú zatvrdlivé srdcia pukať od bolesti, keď uvidia stav zloby svojho srdca pred Bohom, vtedy sa hriešnici vo veľkej miere obrátia a tiež my, keď uvidíme aj svoje najmenšie nedostatky, ako to vytrvalo opakuje vo svojom Denníku svätá Faustína (pozri dodatok). Duch Svätý tak uskutoční druhé Turíce a Ježiš vyleje prúdy svojej milosrdnej lásky na duše.

Všeobecná milosť

Ďalej čítame, že to bude milosť udelená všetkým.

Všetkým, čo znamená, že bude všeobecná. Nikto neunikne tomuto osvieteniu, bude veľmi silné a neodbytné ako prúd. Potom sa hovorí: bude to milosť, nie zásluha. Čistý dar z neba. Bude to milosrdenstvo prichádzajúce z neba. Akoby posledné otcovské milosrdenstvo pred veľkým Pánovým dňom, pred veľkým súdom.

V ľudskej slobode

Avšak nehovorí sa, že sa obrátia všetci: bude to udelená milosť, avšak stále zostávajú slobodní v tom, či Božie milosti prijímame alebo ich odmietame.

Tento úžasný a posledný prejav Božieho milosrdenstva, udelený celému ľudstvu, ponechá všetkých pred voľbou postaviť sa za Boha, ktorý osvecuje len preto, aby uzdravil (Mal 3, 20) alebo proti nemu, odmietnuť toto uzdravenie, prijať svoj hriešny stav ako vlastný výber, odmietnuť posledný prejav Božej dobroty, nenávidieť ho a tak sa vo svedomí postaviť proti nemu, do oblasti zatrateného zloducha.

Po druhých Turícach vyjst' von

Po tejto udalosti vyjdeme, ako apoštoli nových čias, hovorí Panna Mária, na otvorené priestranstvo, „so zázrakom našej úplnej premeny“. Sme bojzliví a ustráchaní, ale z večeradla vyjdeme ako Ježišovi odvážni a nebojácni svedkovia, mocne utvrdení v Ježišovej pravde, zapálení horiacim ohňom Ducha Svätého. Myslím, že uvidíme tiež nesmiernu potrebu miliónov hriešnikov po Božom odpustení, po desivej skúsenosti s týmto „súdom v malom“, milosrdným, avšak spaľujúcim Božím súdom o stave ich i nášho svedomia, možno strávime celé dni a noci tým, že budeme udeľovať sviatosťné rozhrášenie, aby sme napokon pripravili ľudské srdcia na Ježišov návrat v sláve, zatiaľ čo zatvrdlivé srdcia a satanisti nás

privedú k vojne, zúrivej ako nikdy predtým, lebo budú úplne v moci ich učiteľa, satana. Bude to strašná vojna na konci čias, ktorá už začala, opísal ju sv. Ludovít z Montfortu, keď hovorí o apoštoloch posledných čias, avšak vtedy sa stane hroziou. Ale mala by byť krátka, hovorí evanjelium (Mt 24, 22) i Panna Mária.

Novinky a tradície

Panna Mária hovorí: „bude to nový oheň“, neskôr v posolstve z 2. októbra 1992: „keď sa to stane, bude to taká veľká vec, aká sa nestala nikdy od začiatku sveta“.

Súvisí to, ako sme sa zmienili, s oznámením troch anjelov Apokalypsy (Zjv 14), kde sa hovorí o Božom súde. Prijímame veľmi seriózne tieto prorocké slová zo Zjavenia (porov. Zjv 14, 7): **Prvý anjel má úlohu ohlasovať všetkým toto posolstvo: „Volal mohutným hlasom: „Chváľte Boha a poslúchajte ho, chváľte ho, lebo prišla hodina jeho súdu. Kľaňajte sa tomu, ktorý**

stvoril nebo i zem, more i pramene vôd.“

Tí, čo odmietnu tento anjelov príkaz, sa dostanú do nebezpečenstva, že sa ocitnú proti Bohu vo veľký deň jeho súdu, ktorý sa začne milosrdne týmto „súdom v malom“, ktorý bude spôsobom, ako sa postavíme v deň nášho definitívneho súdu. Ako vidíme, je to niečo „nové“, čo sa nestalo „nikdy od stvorenia sveta“, avšak táto neprítomnosť v tradícii nesmie byť dôvodom, aby sme to odmietli. Pretože súd v Pánov deň je predsa len súčasťou našej viery, podľa Biblie, Tradície i Magistéria. Uvádza sa len to, že „deň“ nie je len fyzický deň, veď už od začiatku Biblie (kde sa „dni“ stávajú 24-hodinové až po stvorení slnka, vo „štvrtý“ deň). „Pánov deň“ vo svojom najplnšom zmysle bol už Veľký Piatok. Teraz je nanešťastie istý spôsob tohto „Dňa“, ktorý do neho zahŕňa aj tému milosrdenstva, nových Turíc, víťazstva Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, nášho odvážneho „posledného apoštolátu“ pred tým, ako dôjde k samotnej spravodlivosti.

Chuligán na polnočnej... kto by pomyslel, že bude raz kňazom?

Otec Timothy bol sveták na celej čiare. Ako sa stalo, že je dnes kňazom, sám povie:

Narodil som sa v Česku v neveriacej rodine. Prvý raz som sa dozvedel o Katolíckej cirkvi v dobe komunizmu, v dobe totality. Mnohé veci mi pripadali smiešne, Cirkev pre mňa znamenala len nejakú budovu.

Cirkev mi pripadala ako niečo na zasmiatie.

Raz som šiel kvôli kamarátke na polnočnú omšu. Išli sme tam z diskotéky a bolo to pre mňa šokujúce. Kamarátka mi hovorila, že je to báječné, že sa spievajú vianočné piesne, atmosféra je vraj nádherná. Ja som ale videl len jedného starého dedka, ktorý vstával, sadal si, neustále predvádzal niečo s rukami, rozprával o veciach, ktoré som nechápal. Nepočul som žiadne vianočné piesne. Inokedy som šiel s nejakou skupinou na omšu pre mládež – ale začal som sa smiať a smial som sa až do konca omše. Nejaké bábicky ma chceli vyhodit' z kostola. Nasledujúci rok som chcel ísť znova, aby som za opäť pobavil. Ale odrazu tam nebolo nič, čomu by som sa mohol zasmiať. Bola to nuda.

A tak som viac na omšu nechodil.

Skončil som základnú školu a učil som sa za murára. Raz som šiel na pútnické miesto Velehrad, kde boli učiteľmi sv. Cyril a Metod. Krátko pred tým toto miesto navštívil pápež Ján Pavol II. a zanechal tam svoj kríž. Hlboko sa ma to dotklo a ja som poprosil svoju kamarátku, aby ma naučila Otčenáš.

Po škole som pracoval ako stavebný majster a pôsobil som na dvoch stavbách – na pivovare a na kostole. Keď som prechádzal kostolom, pozeral som si sochy a naraz som uvidel zaujímavý paradox – mladého kňaza! Povedal som si: „O, K., sem prídem zase na polnočnú omšu.“ Páčilo sa mi, že to bol úplne nový vzťah. Tam som spoznal do určitej miery Cirkev, kde bol Kristus skutočnou postavou. Bol niekým, kto žil na tejto zemi.

Tak to ďalej nepôjde!

Mal som nastúpiť na vojenčinu a povedal som si: „Ak sa mi na vojenčine zapáči, tak sa do civilu nevrátim!“ Podarilo sa mi dokonca dostať sa k hradnej strážii. Chcel som sa zviditeľniť. Prv som hrával hokej a tak ma v meste všetci poznali. S dievčatami som nemal

nikdy problémy, vždy o mňa prejavovali veľký záujem. Počas základnej vojenskej služby sa mi to tak zapáčilo, že som tam chcel zostať a preto som s nimi uzavrel zmluvu. Stal som sa veliteľom a dievčatá javili ešte väčší záujem. Našiel som si priateľku a rozhodol som sa, že sa s ňou ožením. Ale jej matka povedala, že si má zobrať obchodníka a nie vojaka, a tak sme sa dohodli, že budeme len spoločne žiť a vezmeme sa až neskôr, až získa diplom. O štrnásť dní sa so mnou rozišla. Povedal som si: „Takto to v mojom živote ďalej nepôjde!“

Stal som sa katolíkom, aby som sa mohol oženiť s kresťankou.

Chcel som ženu, ktorá berie manželstvo vážne. A pretože som vedel, že také manželstvo majú len kresťania, rozhodol som sa získať sviatosť krstu, aby som sa mohol oženiť s kresťankou. Len preto som sa dal pokrstiť! Chodil som na hodiny náboženstva a dostal som konkrétne odpovede na svoje otázky. Opravdivo som prijal Krista.

Pol roka po svojom krste, keď som cestoval na Slovensko, začul som v autobuse vnútorný hlas: „Chcem, aby si bol kňazom!“ Povedal som: „To je blbosť. Som pokrstený len preto, že sa chcem oženiť!“ Neustále som sa snažil zatlačiť tento hlas do pozadia – celé dva roky. Nechcel som nič počuť!

Medzitým ma priviedli dve dievčatá k modelingu. To sa mi veľmi páčilo. Opäť mali o mňa dievčatá veľký záujem. Ako model som sa neustále predvádzal na prehliadkových móloch a vôbec pre mňa nebolo žiadnym problémom nežiť v čistote tak, ako by mal žiť každý kresťan. Ale časom sa začalo ozývať moje svedomie: „To nie je dobré, to nie je správne!“ Videl som, že musím niečo zmeniť. Chcel som nájsť ženu, ktorá by so mnou chcela skutočne žiť. Potom

som zase začul vnútorný hlas, ktorý bol tento raz oveľa silnejší: „Chcem, aby si bol kňazom!“

Bolo to tak veľmi povrchné!

Raz, keď som ako model prechádzal po móle, tak som jedným uchem začul rozhovor o Bohu, druhým uchem som počul, čo o mne hovoria dievčatá. Pomyslel som si: „To je nemožné, hovoria len o mojom zovňajšku!“ A povedal som si: „Takto to ďalej nepôjde, je to tak povrchné!“ To bolo naposledy, čo som ako model vystupoval na prehliadkovom móle. Začal som študovať na policajnej akadémii. Tým som sa dostal k prezidentskej garde na Pražský hrad a dostal som vyššiu funkciu.

Môj nadriadený si prijal, aby som dostal ešte vyššiu funkciu, ale to som nechcel, lebo som mal také služby, že som šiel do práce päť- alebo sedemkrát za mesiac. Robil som si, čo som chcel. Chodil som na diskotéky, na párty, bavil som sa. Keď som ale ukončil policajnú akadémiu, bolo mi povedané, že dostanem automaticky vyššiu šaržu a vyššiu funkciu.

Zašiel som na Slovensko za jedným kňazom a povedal som mu o svojich dvoch vnútorných hlasoch. O jednom hlase, ktorý ma vedie k manželstvu, o druhom hlase, ktorý ma povoláva ku kňazstvu. Rozhodol som sa, že budem dialkovo študovať teológiu. Ale potom som mal sen: bol som u pátra karmelitána na spovedi, on mal hnedý habit ja biely. Pre mňa to bolo znamenie, že sa mám stať kňazom. Promoval som na policajnej akadémii. Viezli sme sa autom a ja som uvidel norbertínskeho pátra. Moje srdce začalo divoko biť. O štrnásť dní som sa vrazil znova touto ulicou a ten istý norbertínsky otec išiel po ulici ešte s jedným. Ten večer sme mali na Hrade promočnú oslavu.

Boli sme v pôvabnej kláštornej pivnici. Keď som hovoril s majiteľom reštaurácie, povedal: „Ten abbé je super chlap.“ Pýtal som sa: „Ako to? To je kláštor?“ – „Áno, to je kláštor!“ Rozhodol som sa, že po prázdninách si kláštor pôjdem pozrieť.

Stanem sa kňazom!

Počas prázdnin som šiel s priateľkou do Grécka. Vychutnal som si to! Ale

v Grécku sotva nájdete nejaký katolícky kostol. Chcel som sa vyspovedať, pretože som vyviedol mnoho hlúpostí, ale nebolo nikoho, ku komu by som mohol ísť. Tak som si vzal nafukovací matrac a šiel som na more. Tam som sa zachytil o bójku a modlil som sa. Vyrozprával som Bohu, čo som vo svojom živote urobil dobré i zlé. A tu som sa rozhodol: „Stanem sa kňazom!“ Vrátil som sa späť na pláž a povedal som to svojej priateľke. Moja priateľka povedala: „Ty si sa zbláznil!“ Opýtal som sa: „Prečo?“ Povedala: „Čo si robil tak dlho na mori?“ Odpovedal som: „Modlil som sa.“ Opýtala sa ma: „Čože? Tolko hodín?“ Odvetil som: „To nebolo tak dlho.“ V skutočnosti to boli štyri hodiny.

Viem, že budeš šťastný!

Keď som sa vrátil domov, vybral som sa do kláštora a v kostole práve začala svätá omša. Keď okolo mňa prechádzali s Eucharistiou, pripadalo mi to, akoby to bol anjelský nebeský zbor.

V tom okamihu som vedel: „To je tvoje miesto!“

Po jednej ceste do Ríma som dal výpoveď v práci a šiel som do kláštora. Môj krok bol naozaj krokom viery. Musím povedať, že som nikdy nepoznal základné pojmy okolo viery. Moji bratia v kláštore napríklad povedali monštrancia a ja som vôbec nevedel, čo by to malo byť. Tak som sa opäť pýtal: „Som na tom správnom mieste?“ Ale Boh ma viedol a na všetko mi povedal: „Ak aj to sám nevieš, si môj!“

V jednej chvíli som sa chcel vrátiť späť ku svojej rodine. Do kláštora som vstúpil krátko po operácii svojho otca – mal rakovinu. Nechcel som mu to ale povedať, aby sa mu ešte nepriťažilo. Keď som to povedal svojej mamke, začala plakať. Prosil som ju, aby to nehovorila otcovi, ale keď som bol v preč, ona mu to všetko povedala. Keď som prišiel domov, tak ma zavolať k sebe. Môj otec bol neveriaci, ale prekvapil ma. Povedal: „Nesúhlasím s tým, ale zakazovať ti nebudem. Viem, že budeš šťastný!“ Som rád, že sme o tom vtedy hovorili, lebo tri týždne na to otec zomrel. Moja matka povedala: „Nepozerať sa na to, čím si bol doteraz vo svojom živote, bež tam, kam ťa srdce tiahne.“

Šiel som teda do kláštora a páčilo sa mi tam. Bol som vysvätený na diakona – a po prvý raz som sa dostal na festival mládeže do Medžugorja.

Najkrajšie okamihy môjho života

Keď som mal byť vysvätený na kňaza, dohodol som sa s mojím opátom, že mi dovolí podniknúť pešiu púť do Medžugorja. Najprv mi to schválil, potom sa rozhodol ináč. Ale keď som slávil 35. narodeniny, smel som ísť pešo do Medžugorja. Cestou som sa modlil nepretržite ruženec. Pretože som mal palice, nemohol som počítat perly ruženca, ale vedel som, že dva kilometre boli ukončením jedného tajomstva. Tak som sa modlil celú cestu a v tejto tichosti som našiel jednotu s Bohom. Boli to najkrajšie okamihy v mojom živote. Tým moja viera ešte zosilnela. Nevedel som totiž, kde budem cestou nocovať, ale blahoslavená Panna Mária ma viedla a ja som vedel, že Duch Svätý a anjeli boli so mnou. Ľudia na uliciach sa ma neustále vypytovali kam idem a ja som im rozprával. Všetci boli šťastní a neustále mi opakovali, že sa za mňa budú modliť. Nikto so mnou v skutočnosti nešiel, ale všetci boli v duchu so mnou. To bola najkrajšia príprava na spoveď. V Medžugorí som bol na sviatosti zmierenia. A tu som pochopil, kolkokrát ku mne Matka Božia prehovorila v mojom živote. Definitívne mi však povedala v Medžugorí.

Volám vás všetkých, pripravte sa na spoveď, sťište sa tak, aby ku vám mohol prehovoriť Boh.

Vie, čo nám chce ukázať, aby sme mohli prijať pravdivo sviatosť zmiernenia. Vymenil som meč za ruženec. Modlitba ruženca, ak sa ju modlíme srdcom, naozaj pomáha k tomu, aby človek poznal svoj život. Nebojte sa vy, ktorí ste sa ruženec ešte nemodlili. To je stále len opakujúca sa modlitba – je to spôsob pozorovania, aby ste všetko prežili v Božej nádhere.

Dnes stojí pred vami človek, ktorý bol veľkým hriešnikom. Len viera nám pomáha, aby sme sa mohli zmeniť, musíme sa jej len otvoriť. Zostávajúce na ceste, ktorá vás dovedie až sem, lebo tu Matka Božia rozprestrela svoj ochranný plášť a dovedie vás všetkých ku svojmu Synovi. (Z Medjugorje aktuel)

Prečo nie sobota?

Zamyslel som sa nad tým, prečo neslávim sobotu tak, ako v Starom zákone. Odpoveď nachádzame v Božom Slove, v Katechizme Katolíckej Cirkvi aj v „modrej knihe“.

Na počiatku stvorenia, v šiesty deň piatok Boh dokončil svoje dielo. Gn 1,31

V piatok Ježiš na kríži povedal: Je dokonané. Jn 19,30

V sobotu v siedmy deň Boh odpočíval. Gn 2,1 V sobotu Ježiš odpočíval v hrobe. Mk 15,45

Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učenci zo strachu pred Židmi zhrmazdení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“ Jn20,19

„Deň Kristovho zmŕtvychvstania je „prvým dňom týždňa“, pamiatkou prvého dňa stvorenia, a zároveň „ôsmym dňom“, v ktorom Kristus po svojom „odpočinku“ cez Velkú (Bielu) sobotu začína deň, „ktorý učinil Pán“ (Ž 118, 24), „deň, ktorý nemá večera“. Jeho stredobodom je „Pánova večera“, lebo v nej sa celé spoločenstvo veriacich stretá so vzkrieseným Pánom, ktorý ich pozýva na svoju hostinu“ Katechizmus K.C.1166

„V novom hrobe dnes odpočíva v spánku smrti Telo môjho Syna Ježiša. Jeho Duch sa ukladá v mojom panenskom lone, kam zostúpilo Slovo Otca po mojom ÁNO v okamihu Zvestovania...“

Nech konečne vyjde na svetlo nový človek, ktorý sa rodí v novom hrobe, kde Kristus vstal zmŕtvych v slávnej žiare svojho božstva...“

Jedine tento nový človek, ktorý sa rodí vo veľkonočnom mystériu Kristovom, môže otvoriť bránu hrobu, v ktorom dnes leží už mŕtve celé ľudstvo, aby mu dal povstať do novej éry milosti a svätosti, ktorú vám vzkriesený Kristus priniesol v okamihu svojho víťazstva nad hriechom a smrťou.“ 25. 3. 1989

Toto mystérium sa deje v Nepoškvrnenom Srdci Panny Márie. Je to Veľkonočné tajomstvo. Keď na veľkonočnú sobotu kľáčim pri Kristovom hrobe, pozerám sa priamo do vnútra Máriinho lona.

„V novom hrobe dnes odpočíva v spánku smrti Telo môjho Syna Ježiša. Jeho Duch sa ukladá v mojom panenskom lone, kam zostúpilo Slovo Otca po mojom ÁNO v okamihu Zvestovania...“ (25. 3. 1989)

Celý starý zákon svätí sobotu, ako deň odpočinku, pretože Boh v sobotu odpočíval. Je to predobraz, ktorý sa naplnil v sobotu, keď mŕtve Ježišovo Božie telo odpočívalo v hrobe. V Starom zákone končí týždeň sobotou. Ale my vieme, že Ježišov život sa nekončí sobotou. Prichádza prvý deň Nového týždňa a Ježiš vstáva v Nedelu z hrobu k Novému životu, ktorý nemá konca. Vstupuje do večného odpočinku. Je to Nedela, ktorá nemá konca. Je to začiatok Nového týždňa, ktorý bude trvať večne.

Preto sa liturgický týždeň začína Nedelou a končí Sobotou. **Preto je Nedela hlavným dňom Pána. Je to deň víťazstva. Je to prechod zo Sobotnej smrti do Nedelnej Nového života.** Zo Starého zákona k Novému. Tak sa Nedela stáva predobrazom Oslávenej Cirkvi. Nového neba a Novej zeme. 2Kor 5,17

Prečo 25-ky?

Keď prišla na svet posledná veľká skúška, tá najväčšia, prichádza Matka Božia – Žena, ktorú Boh ustanovil proti svojmu nepriateľovi, pekelnému hadovi. Prichádza ako apokalyptické znamenie, ako Žena odetá slnkom. Prichádza 13. mája a potom každého 13. v nasledujúcich mesiacoch, až 13. októbra dáva viditeľné znamenie pravosti svojich zjavení, pravosti a naliehavosti svojej

výzvy – veľký slnečný zázrak.

Ten zázrak neprišiel nečakane, bol očakávaný, bol prisľúbený. Mnohí sa preto prišli vysmiať, že sa nestane. Ale stal sa a títo padali na kolená v odprosovaní. 70 tisíc očitých svedkov by mohlo svetu stačiť.

Jedného z pápežov tejto doby si Mária osobitne pripravovala a vychovávala. Bol to Ján Pavol II., ktorý sa jej zasvätil ešte na začiatku svojho kňazstva podľa sv. Grigniona. A Boží pro-

tivník naňho osobitne zaútočil, na jeho život, atentátom. Ten sa udial 13. mája, práve na výročný deň Máriinho zjavenia sa vo Fatime. Pápež si to na nemocničnom lôžku uvedomil a žiadal si materiály, týkajúce sa fatimských zjavení. Pochopil toto **znamenie dátumov** a stal sa pápežom Fatimy.

Vo Fatime Mária predpovedala veľké útrapy nastávajúcej skúšky a ako viditeľný vrchol ľadovca diabolského útoku nástup komunizmu v Rusku. Aby sa z Ruska nerozšíril, žiadala zasvätenie Ruska pápežom jej Nepoškvrnenému Srdcu. Nestalo sa a komunizmus sa rozšíril do sveta. Už bolo potrebné zasvätiť svet, a to pápežom v jednote s biskupmi sveta. Až keď sa toto a takýmto spôsobom uskutočnilo **25. marca** 1984, bol spečatený pád komunizmu.

Pápež vyhlásil Mimoriadny Mariánsky rok, v ktorom Mária „mocne zasiahla do života Cirkvi a ľudstva“ („mk“ 15. 8. 1988). V tom roku sa stalo to, čo je potrebné vo všetkých Božích bojoch na tejto zemi, aby sa Boží verní v menšine fyzicky postavili proti bezbožnej väčšine, ako Dávid len s prakom proti Goliášovi. A tak sa práve v tomto Mariánskom roku a práve na výročie toho zasvätenia, **25. marca** 1988 bezbranní veriaci fyzicky postavili proti ozbrojenej ateistickej veľmoci na obranu Cirkvi. To bol moment, keď Mária dostala príležitosť „mocne zasiahnuť“ zo sily vykonaného zasvätenia, na výročný deň toho zasvätenia. A tu sa začína rysovať **nové znamenie dátumov**. Vtedy, 25. marca 1988 padol komunizmus, vtedy stratil silu z moci Božej. Vedela to len Mária a nám to povedala, že „mocne zasiahla“, ľudia si to až potom postupne všimli: Začali štrngañ

klúčami a nik im v tom nebránil, začali rozoberať berlínsky múr, a nik im nebránil. Už nemal kto, komunizmus padol už prv, toho 25. marca 1988.

Stále sa nevedelo, či bolo vlastne Rusko zavätené alebo nie. Všetci vedeli, že v tých náznakoch bolo myslené, ale bolo sporné, či to platí. Nám Mária povedala, že do istej miery to platí pre chcenie pápeža, no výslovne „sa uskutoční až tesne pred krvavými udalosťami“ („mk“ 25.3.1984). Nechápali sme, ale krvavé udalosti nastali, „na smrť ranená hlava draka ožila“, ako čítame v Apokalypse. A pred tvárou týchto krvavých udalostí sa uskutočnilo aj výslovne a slávnostné zasvätenie Ruska pápežom Františkom v tomto roku, a opäť **25. marca** 2022. A tým je spečatená aj porážka satana na tomto bojisku a konečná porážka draka. Tým sa dosiahlo Máriino veľké víťazstvo, ktoré predznačuje druhý anjel na bočnej kupole baziliky Panny Márie Pomocnice kresťanov v Turíne a stojíme pred modlitbovým vybojovaním najväčšieho a konečného víťazstva Panny Márie, ktoré predznačuje jej žiariaca postava na hlavnej kupole tohto chrámu, ktorú videl sv. don Bosko v prorockom videní prev, než bol chrám postavený. Všetko, čo bolo potrebné pre pád červeného draka teoretického – mocenského – ateizmu, sa už uskutočnilo. A všetko sa uskutočnilo **25. MARCA 1984, 1988, 2022**. A my sme pochopili, že nám tým počnúc sv. Jánom Pavlom II. bolo dané **nové znamenie dátumov, 25. MAREC**.

Preto sa počnúc 25. marcom 2023 pripravujeme nastúpiť so silou viery do boja proti aj praktickému ateizmu za konečné víťazstvo Boha na tejto zemi

cez triumf Nepoškvrneného Srdca Panny Márie vyliatím Ducha Svätého nových Turíc v sile povzbudení už dosiahnutého víťazstva a v sile už uskutočnených zasvätení Nepoškvrnenému Srdcu Márie.

Slovensko má vo svojom hlavnom meste pamätné miesto jednej z podmienok Máriinho víťazstva nad červeným drakom. Na tomto mieste – na mieste Bratislavského veľkého piatku – sa v tom istom čase, o 18.00 hodine stretne, aby sme sa vo večeradle modlitby s Pannou Máriou aj osobne zasväcovali jej Nepoškvrnenému Srdcu v sile tých zasvätení, ktoré už vykonal vedenie Cirkvi zasvätením sveta a Ruska. Ako už v minulosti, aj teraz si môžu zástupcovia z iných miest Slovenska priniesť lístok s názvom ich mesta či dediny a vhodiť ho do pripravenej schránky s nápisom „odkiaľ ste“.

Ale aj tí, čo neprídu do Bratislavy, sa môžu v tom čase stretnúť a spojiť s večeradlom na námestí Bratislavského veľkého piatku na verejných posvätných miestach svojich obcí a miest. A tiež aby tieto miesta po celom našom Slovensku boli na to pripravené a premodlené, môžeme sa na nich stretať už teraz každého 25. dňa v mesiaci a prečo nie aj 25. decembra na sviatok prvého príchodu Krista sa nepripravovať na jeho druhý príchod, vo večeradlách modlitby s Pannou Máriou za víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca vo svete a vedieť priniesť aj nejakú obeť chladu a nepohody.

„Už skoro bude, synovia, oslavovaný nový dátum. Celá Cirkev znova rozkvitne pod najčistejším plášťom vašej Matky.“ („mk“ 7.10.1975 – výročie víťazstva pri Lepante) A. V.

Ježiškov oslík

Svätý Ján Berchmans prežíval rok a pol pred svojou smrťou hlbokú vnútornú temnotu. Istý kňaz mu dal radu, nech je vo svojich modlitbách jednoduchý ako dieťa a nech pri tom myslí na Božie Dieťa v chudobných jaslách v Betleheme. Počas Svätej noci – bolo to o osem dní neskôr – klačal Ján pred jasličkami celkom ponorený do zázraku Božej lásky. Spomenul si na sv. Ignáca, ktorý pri svojich duchovných cvičeniach doporučoval, aby sa pri rozjímaní nad nejakou biblickou udalosťou človek vžil do jednej z jej postáv. A tak sa Ján zahľadel na figurky v betlehemku: videl anjela, Máriu, Jozefa, pastierov, napokon sa mu pohľad zastavil na oslíkovi, ktorý svojím dychom zohrieval malého Ježiška. V tom okamihu vedel, že chce byť Ježiškovým oslíkom. V každodennom živote sa táto jeho túžba prejavovala v nezištnej službe spolubratom a v drobnej, často nenápadnej a málo oceňovanej či podradnej práci – čistil topánky, opravoval sutany a vykonával drobné práce v kuchyni.

(VS)

*Milostiplné Tiance
a požehnaný nový rok
všetkým čitateľom želá
redakcia*

Po celoslovenskom večeradle Mariánskeho kňazského hnutia,

konanom 24. septembra 2022 v Lučenci

V sobotu 24. septembra 2022 sa v našej farnosti Lučenec – mesto, v kostole Navštívenia Panny Márie konalo Celoslovenské večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia (MKH).

Zo strany veriacich bol veľký záujem. Prišli sem pútnici – ctitelia Panny Márie, ktorí prijali JEJ pozvanie z viacerých diecéz a farností.

O 9.00 hod. bol slávnostný vstup do chrámu za doprovodu krásnej organovej hudby a spevu piesne „Keď žiaril a rozkvital 13. máj ...“

Hneď v úvode duchovný otec farnosti vdp. Slavomír Marko privítal pútnikov, zaželel im bohaté duchovné zážitky a načerpanie množstva milostí.

Večeradlo viedol vdp. Marián Vojtko, Mgr., zodpovedný za MKH na Slovensku. Program sa niesol v duchu modlitby.

Radostný ruženec s rozjímaniami bol úvodnou modlitbou večeradla. Piesňou k Duchu Svätému sme si otvárali srdcia pre túto modlitbu. Modlili sa žiaci z Cirkevnej základnej školy Dona Bosca v Lučenci. Posolstvo z Modrej knihy čítala Eva Stanová a rozjímania k sv. ružencu viedol pán Patrik Bañas z Bratislavy.

Po svätom ruženci nasledovala prednáška o Panne Márii, ktorú predniesol vdp. Marián Vojtko. Obsahovala podnetné myšlienky na zamyslenie. Zdôrazňoval potrebu modlitby vo večeradielach. Modlitba je mocnou zbraňou proti zlu.

Slávnosť pokračovala svätou omšou.

Eucharistická slávnosť sa začala slávnostným vstupom za znenia mariánskej piesne s doprovodom farského spevokolu. Spevy, ktoré sprevádzali liturgiu boli krásne – všetko na Božiu slávu.

Mons. Rastislav Polák, generálny vikár Rožňavskej diecézy za asistencie všetkých prítomných duchovných otcov slávil svätú omšu.

Po svätej omši cez obedňajšiu presťavku sa pútnici občerstvili prípravným pohostením. Povymieňali si skúsenosti a svedectvá medzi sebou a jednotlivými spoločenstvami z konania večeradiel.

O 14.30 hod. sa pútnici opäť zišli do kostola na modlitbu bolestného ruženca, pred ktorým zaznela pieseň „Matka plače, ruky spína ...“ Vyzvaním Ducha Svätého sa pokračovalo rozjímaním o bolestnom ruženci. Modlili sa veriaci z našej farnosti Lučenec. Posledný desiatok bol prednesený v maďarskom jazyku. Ruženec viedol a nad desiatkami rozjímal vdp. Dušan Mončok.

O 15.00 hod. sme zotrvali v modlitbách hlbokoj dôvery v Božie milosrdenstvo s duchovným otcom ThLic. Petrom Petrekom z Lúčok. Korunku Božieho milosrdenstva sa pomodlili veriaci našej farnosti, so záverečným spevom piesne „Mária Matka bolestná ...“

Nasledovala prednáška pani Alžbety Vojtkovej z Bratislavy. Témou prednášky boli myšlienky z Modrej knihy. Cez don Gobiho si Panna Mária vytvára svoje vojsko v MKH, ktoré si vychováva v tichosti a formuje vo svojom srdci. „Je to moje dielo“ hovorí Panna Mária. Mária koná naším prostredníctvom. Preto sa máme vo večeradielach modliť za víťazstvo JEJ Nepoškvrneného Srdca a dať svoje ÁNO JEJ zasväteniu.

O 17.00 hod. sme pred Sviatosťou Oltárnou vzdávali BOHU chvály za tento milostivý čas, skláňali sa pred JEHO VELEBNOSŤOU a tiež predkladali prosby, ktoré sme si priniesli vo svojich srdciach. Adoráciu viedol vdp. ThDr. Amantius Akimjak, PhD.

Slávnostný ruženec sa predmodlievali responzabile MKH. Piaty desiatok bol v maďarskom jazyku. Rozjímania boli prednášané vdp. Akimjakom. Nasledne sme sa zasvätili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Po požehnaní so Sviatosťou Oltárnou nasledovala svätá omša.

Pieseň „Ó, Mária primlúvnička naša...“ znela v úvode svätej omše. Hlavným celebrantom bol vdp. Akimjak Amantius za asistencie všetkých prítomných kňazov. V homílii pripomenul, že dobrota veriaceho človeka musí byť preniknutá láskou. Otvárať sa jeden druhému a zdieľať lásku a úprimnosť. Vzorom je nám Panna Mária, ktorá sa znižuje k nám hriešnikom, aby nám pomáhala na ceste k BOHU.

Po svätej omši a podakovaní sa duchovným otcom nasledovalo obnovenie zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Chrámom sa niesla hymna k NSPM, ktorú spievali všetci prítomní. Sviečkový sprievod so sochou Panny Márie sprevádzaný spevom Mariánskych piesní po uliciach mesta Lučenec, bol nočným spostením pre obyvateľov mesta. Nádherný pohľad na sviečkový sprievod, na zúčastnených kňazov a pútnikov s horiacimi sviečkami rozžiariť tmavý večer.

S ukončením tohoto nádherného dňa, zaznela pieseň „Zdravas' Kráľovná ...“ a podakovanie vdp. Mariána Vojtku Lučenčanom za duchovné, ale aj telesné pohostenie, aby milosti, ktoré nám dáva Panna Mária padli na úrodnú pôdu a prinášali milosti v živote.

Bol to požehnaný deň, ktorý nám daroval PÁN. Duchovne naplnení a povzbudení sme sa rozišli do svojich domovov s nádejou, že sa v budúcom roku opäť stretne na ďalšom celoslovenskom večeradle. *Elena Gubániová*

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za širitelov a účastníkov večeradiel.

MKH

Zadná obálka

Vonkajšia:

Celosvetové večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia sa tohto roku mimoriadne uskutočnilo vo Fatime z príležitosti 50. výročia vzniku Mariánskeho kňazského hnutia, za deň vzniku ktorého sa považuje 8. máj 1972 vo Fatime.

Vnútorňa:

Celoslovenské večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia sa v septembri tohto roku konalo v Lučenci za krásneho počasia a v citelne premodlenej atmosfére tejto farnosti.

Budúce celoslovenské večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia bude v sobotu 23. septembra 2023 v Banjskej Bystrici.

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Poštovné úverované
820 12 Bratislava 212

